

"ABC-UL JUST 4 KIDS"

ISSN 2668-0459
ISSN-L 2668-0459

*REVISTA CADRELOR
DIDACTICE
Luna: APRILIE
An: 2024*

NIVEL PRIMAR

01

Emoțiile în clasa pregătitoare
Prof. Daniela Bănică

02

Învățarea diferențiată
Prof. Silvia Dobrescu

03

**Eficiența metodelor tradiționale
versus metode inovatoare de
predare**

Prof. Adriana Prodan

04

Managementul clasei de elevi
Prof. Corina Jianu

05

**Elevul-factor principal al reușitei
școlare**

Prof. Oana Alexandru

06

Rolul jocului în dezvoltarea copilului
Prof. Mădălina Cristea

07

Metode de învățământ- Tehnica Lotus sau a florii de nufăr
Prof. Corina Cernea

08

Studiul de caz
Prof. Cristina Pene

09

Metode și tehnici de învățare prin colaborare (interactive)
“Brainstorming”
Prof. Antoanela Anghel

10

Educația permanentă
Prof. Cătălina Crețu

-
- 11** **Caracterul practic-aplicativ al lecțiilor de științe ale naturii**
Prof. Florența Protopopescu
- 12** **Tehnici de educație pozitivă pentru copiii din școala primară**
Prof. Mirela Achim
- 13** **Rezolvarea problemelor simple în clasa I**
Prof. Cătălina Cuțar
- 14** **Abordări în dezvoltarea literației în ciclul primar**
Prof. Georgiana Bălan
- 15** **Importanța validării elevilor în procesul educațional**
Prof. Ellery Radu
- 16** **Antrenarea gândirii elevilor**
Prof. Laura Sîrbu

În clasa pregătitoare, copiii resimt adesea o combinație complexă de emoții, iar entuziasmul poate să apară din curiozitatea față de învățare și interacțiunile sociale noi. Totuși, uneori, pot exista și emoții de anxietate sau nesiguranță din cauza schimbărilor și a necunoscutului. Este foarte important ca profesorii să identifice și să răspundă la aceste emoții, creând un mediu sigur și atractiv, să le acorde sprijin și să încurajeze comunicarea deschisă despre sentimentele lor. Construirea încrederii în propriile forțe implică oferirea de provocări potrivite vârstei, încurajarea independenței și oferirea sprijinului de fiecare dată când întâmpină dificultăți. Prin experiențe pozitive și încurajări constante pentru a-și depăși limitările, copiii pot dezvolta o încredere crescută în propriile abilități și pot construi baze solide pentru dezvoltarea lor personală și academică. În vederea dezvoltării încrederii în propriile forțe, putem folosi activitățile interactive, jocurile și sprijinul individual. Totodată, comunicarea deschisă între profesori, părinți și copii poate contribui semnificativ la gestionarea și înțelegerea acestor emoții complexe.

Pentru a activa un elev emotiv, este important să folosim metode care să stimuleze participarea și să încurajeze exprimarea emoțiilor într-un mod pozitiv:

1. Activități creative: elevii primesc sarcini creative, cum ar fi desenul, teatrul, pentru a le permite să-și exprime emoțiile prin intermediul artei.
2. Discuții deschise: în cadrul unui mediu sigur, elevii pot discuta despre emoții. Li se vor adresa subiecte relevante și vor fi încurajați să-și împărtășească gândurile și sentimentele.
3. Jocuri de rol: elevii vor avea oportunitatea de a-și explora și gestiona emoțiile într-un context controlat.
4. Grupuri de discuții: elevii vor putea să împărtășească experiențele lor și să învețe unii de la alții.
5. Mindfulness și relaxare: elevii vor putea să își gestioneze stresul și să își regleze emoțiile.
6. Proiecte personale: elevii își pot alege subiecte care îi inspiră și au posibilitatea să-și investească emoțiile în proiectele lor personale.
7. Feedback constructiv: prin feedback constructiv și încurajări, elevii își vor putea evalua propriile performanțe. Acestea le pot dezvolta încrederea în sine și le oferă o modalitate de a-și exprima emoțiile legate de învățare.

Prin adoptarea acestor practici, profesorii pot contribui la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor și la crearea unui mediu școlar în care aceștia se simt sprijiniți și încurajați să-și exprime emoțiile într-un mod sănătos.

Învățarea diferențiată este o metodă de predare care își propune să își adapteze modul de instruire în funcție de nevoile individuale ale fiecărui elev. Această abordare recunoaște faptul că fiecare copil este unic și are propriile abilități, stiluri de învățare și ritmuri de dezvoltare. Prin urmare, învățarea diferențiată implică oferirea de lecții și activități personalizate, care să se potrivească nevoilor și nivelurilor de înțelegere ale fiecărui elev. În învățământul primar, în care elevii se află la început de parcurs școlar și au nevoie de multă atenție și îndrumare, învățarea diferențiată poate fi extrem de benefică. Prin această metodă, profesorul poate identifica și valorifica punctele tari ale fiecărui elev, îi poate ajuta să își depășească dificultățile și să își atingă potențialul maxim.

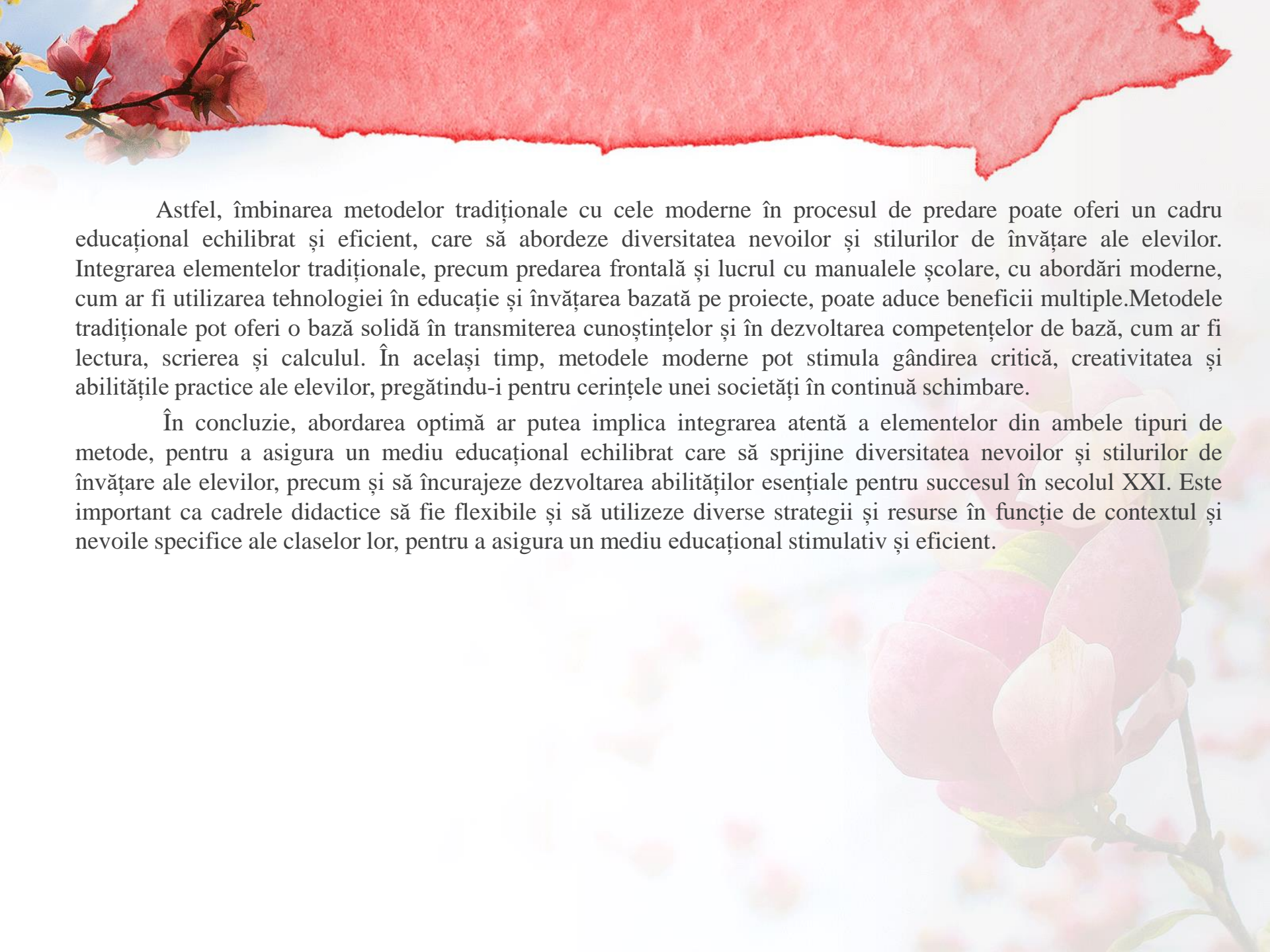
Un aspect important al învățării diferențiate în învățământul primar este diversificarea modalităților de predare. Profesorii pot folosi o varietate de strategii și tehnici educative pentru a se asigura că toți elevii înțeleg și asimilează materialele predate. De exemplu, învățarea prin jocuri, activități practice și proiecte creative pot fi utilizate pentru a stimula interesul și implicarea elevilor. De asemenea, învățarea diferențiată poate implica și gruparea elevilor în funcție de nivelul lor de pregătire și de nevoile lor specifice. În acest fel, profesorii pot lucra mai eficient cu fiecare grup și pot oferi suport suplimentar acolo unde este necesar. Învățarea diferențiată este o metodă educațională care se bazează pe convingerea că fiecare elev are propriul său ritm de învățare și că nu există o rețetă universală pentru succesul academic al tuturor elevilor. Prin urmare, profesorii care adoptă această abordare își adaptează strategiile de predare în funcție de nevoile individuale ale fiecărui elev.

Există mai multe metode eficiente pentru implementarea învățării diferențiate în clasă. Una dintre acestea este evaluarea inițială a cunoștințelor și abilităților fiecărui elev pentru a identifica nivelul de pregătire și particularitățile individuale. Pe baza acestor informații, profesorul poate crea planuri de învățare personalizate pentru fiecare elev pentru a îi ajuta să își îmbunătățească performanțele academice. O altă metodă eficientă pentru învățarea diferențiată este utilizarea diverselor modalități de predare și evaluare. Unii elevi învață mai bine prin intermediul experiențelor practice, în timp ce alții preferă lecțiile teoretice sau învățarea interactivă. Prin urmare, profesorul ar trebui să ofere elevilor multiple opțiuni de învățare, cum ar fi activități de grup, proiecte individuale sau utilizarea tehnologiei în procesul de predare. De asemenea, este important ca profesorii să ofere feedback constant și să monitorizeze progresul fiecărui elev. Prin intermediul feedback-ului constructiv, elevii pot identifica punctele tari și slabe ale lor și pot lucra pentru a le îmbunătăți. De asemenea, profesorii pot utiliza datele obținute din evaluările periodice pentru a identifica nevoile individuale ale elevilor și pentru a ajusta planurile de învățare în consecință.

În concluzie, învățarea diferențiată este o metodă eficientă pentru a asigura succesul academic al tuturor elevilor, indiferent de nivelul lor de pregătire sau de abilitățile individuale.

De-a lungul istoriei, predarea și procesul de transmitere a cunoștințelor au cunoscut o evoluție semnificativă, de la metodele tradiționale, consacrate de secole, până la abordările moderne, adaptate la nevoile și provocările societății contemporane. În timp ce metodele tradiționale de predare au constituit fundamentul educației timp de mulți ani, metodele moderne și inovatoare au câștigat din ce în ce mai mult teren, încercând să răspundă cerințelor unei lumi în schimbare rapidă și a unor elevi cu așteptări și nevoi diverse. Într-o epocă în care schimbările tehnologice și sociale sunt rapide și continue, examinarea critică a metodelor de predare este esențială pentru a asigura că educația rămâne relevantă și eficientă în pregătirea elevilor pentru succesul într-o lume în continuă transformare.

Cu siguranță, atunci când comparăm eficiența metodelor tradiționale și a celor inovatoare de predare, este important să evaluăm diferitele lor impacturi asupra procesului de învățare și asupra rezultatelor educaționale. Această dezbatere între metodele tradiționale și cele moderne de predare nu este doar academică, ci are implicații directe asupra procesului de învățare și asupra formării viitoarelor generații. Metodele tradiționale de predare, cum ar fi predarea frontală, bazate pe manuale școlare și exerciții repetitive, au fost fundamentale în educație timp de mulți ani. Acestea oferă o structură clară și familiară, facilitând organizarea și transmiterea cunoștințelor. Cu toate acestea, ele pot fi limitate în capacitatea lor de a stimula gândirea critică și creativitatea. De asemenea, pot să nu fie potrivite pentru toți elevii, deoarece nu iau în considerare diversitatea stilurilor de învățare și necesitățile individuale. Pe de altă parte, metodele inovatoare de predare, cum ar fi învățarea bazată pe proiecte, utilizarea tehnologiei în educație și colaborarea între elevi, au câștigat popularitate din ce în ce mai mare datorită capacității lor de a angaja și de a motiva elevii. Aceste metode încurajează implicarea activă a elevilor în procesul de învățare, promovează dezvoltarea abilităților practice și stimulează creativitatea și gândirea critică. Cu toate acestea, implementarea acestor metode poate fi mai dificilă și poate necesita resurse suplimentare, cum ar fi formare pentru cadrele didactice, tehnologie și materiale educaționale adecvate.

Astfel, îmbinarea metodelor tradiționale cu cele moderne în procesul de predare poate oferi un cadru educațional echilibrat și eficient, care să abordeze diversitatea nevoilor și stilurilor de învățare ale elevilor. Integrarea elementelor tradiționale, precum predarea frontală și lucrul cu manualele școlare, cu abordări moderne, cum ar fi utilizarea tehnologiei în educație și învățarea bazată pe proiecte, poate aduce beneficii multiple. Metodele tradiționale pot oferi o bază solidă în transmiterea cunoștințelor și în dezvoltarea competențelor de bază, cum ar fi lectura, scrierea și calculul. În același timp, metodele moderne pot stimula gândirea critică, creativitatea și abilitățile practice ale elevilor, pregătindu-i pentru cerințele unei societăți în continuă schimbare.

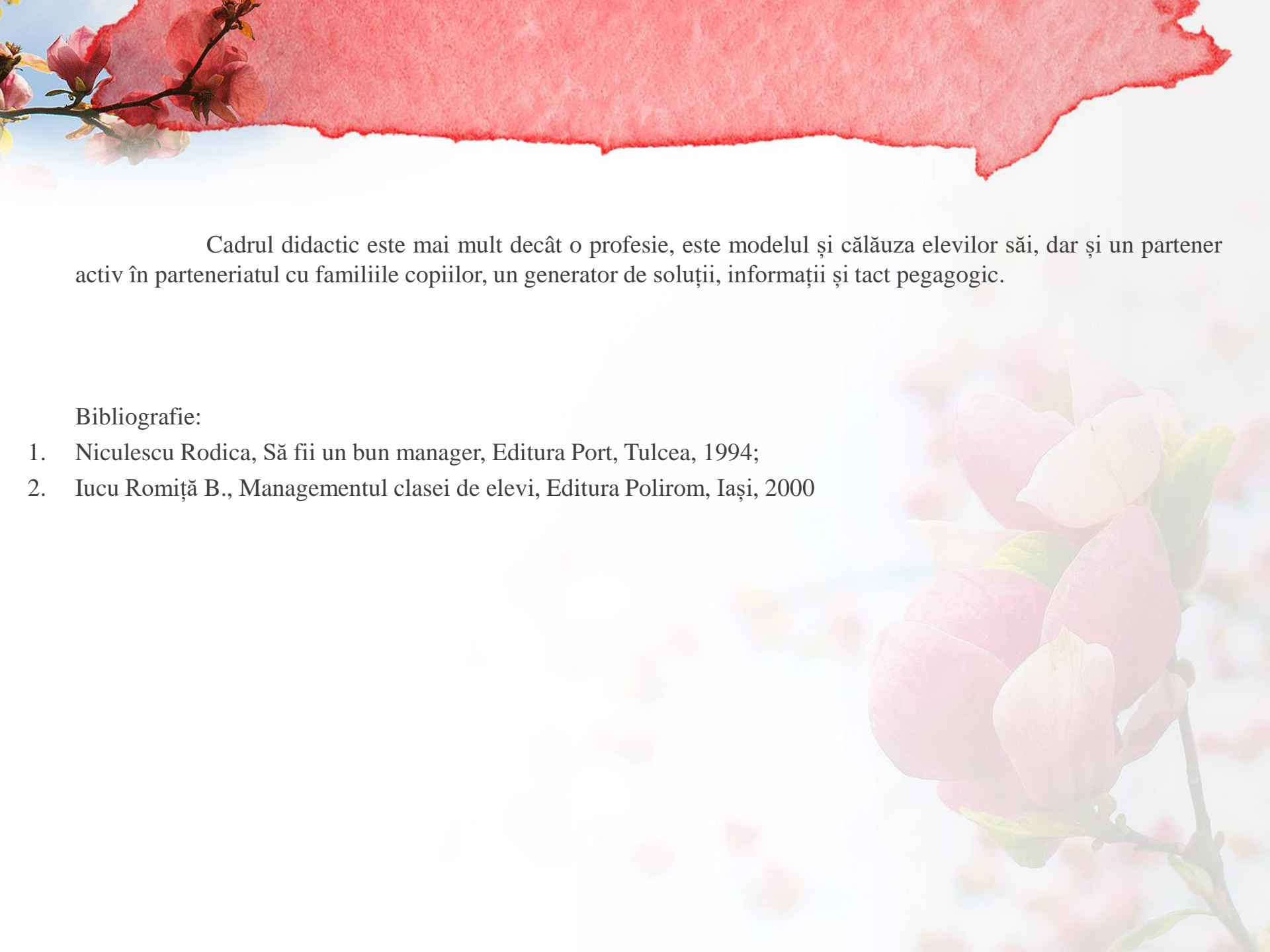
În concluzie, abordarea optimă ar putea implica integrarea atentă a elementelor din ambele tipuri de metode, pentru a asigura un mediu educațional echilibrat care să sprijine diversitatea nevoilor și stilurilor de învățare ale elevilor, precum și să încurajeze dezvoltarea abilităților esențiale pentru succesul în secolul XXI. Este important ca cadrele didactice să fie flexibile și să utilizeze diverse strategii și resurse în funcție de contextul și nevoile specifice ale claselor lor, pentru a asigura un mediu educațional stimulat și eficient.

”Fiecare clasă trebuie să aibă reguli. Orice clasă are nevoie de câteva reguli, niciuna nu are nevoie de prea multe; prea multe reguli creează confuzii în rândul elevilor și pot deveni imposibil de impus. Câteva reguli bine definite, care să convină atât elevilor, cât și profesorului, se vor dovedi ideale.” (K. Moore)

Cadrul didactic trebuie să se raporteze permanent la elevii săi, să creeze legături de cooperare cu familiile acestora, dar și cu alte persoane ce pot sprijini demersul didactic. Profesorul nu educă doar atunci când se află în clasă, ci prin fiecare contact cu elevii sau cu părinții acestora, având o mare responsabilitate în privința comportamentelor și acțiunilor sale. Învățătorului i se atribuie în clasă un statut complex ce vizează potențialul științific pe care îl posedă, gestionarea situațiilor conflictuale, planul de intervenție în contexte variate, abilitățile de comunicare și de exercitare a competențelor psiho-pedagogice.

Învățătorul-manager trebuie să posede următoarele comportamente în activitatea desfășurată la clasă:

1. Planifică (stabilește demersul educativ, prin fixarea obiectivelor și a sarcinilor de lucru);
2. Organizează activitățile (prin stabilirea clară a responsabilităților, a consecințelor, regulilor și a obiectivelor);
3. Comunică (este necesară existența unui canal de comunicare deschis și constructiv, cadrul didactic fiind permanent în contact cu elevii);
4. Conduce activitatea didactică
5. Coordonează
6. Motivează (aspectele pozitive trebuie să fie evidențiate permanent prin aprecieri verbale, iar încurajările trebuie să fie nelipsite);
7. Îndrumă elevii (profesorul trebuie să fie conectat permanent la activitatea de la clasă și este necesar să intervină imediat pentru a corecta sau îndruma elevii pentru atingerea obiectivelor propuse);
8. Evaluează
9. Consiliază

A decorative header featuring a horizontal strip of torn red paper at the top. On the left side, a branch with pink flowers extends across the top edge. The background is a soft, out-of-focus image of pink flowers, likely magnolias, with a light blue sky visible in the upper left corner.

Cadrul didactic este mai mult decât o profesie, este modelul și călăuza elevilor săi, dar și un partener activ în parteneriatul cu familiile copiilor, un generator de soluții, informații și tact pedagogic.

Bibliografie:

1. Niculescu Rodica, Să fii un bun manager, Editura Port, Tulcea, 1994;
2. Iucu Romiță B., Managementul clasei de elevi, Editura Polirom, Iași, 2000

Reușita școlară reprezintă un ansamblu de factori de natură pedagogică, psihologică și socială concretizată ca o expresie a concordanței dintre capacitățile și interesele elevului, pe de o parte, și exigențele școlare ce i se adresează în procesul de învățământ, pe de altă parte.

Din punct de vedere pedagogic, reușita școlară este considerată ca o rezultată a colaborării tuturor factorilor implicați în activitatea de învățare și în special personalitatea elevului și interacțiunea acestuia cu ceilalți factori. Reușita școlară reprezintă adaptarea elevului la sarcinile școlare iar performanța obținută trebuie privită raportat la programele de învățământ. Există trei actori principali implicați în procesul de învățământ: elevul, cadrul didactic și structura instituțională a sistemului de învățământ și nu în ultimul rând familia și atitudinea acesteia față de școală; legătura și interacțiunea dintre ele dau rezultatul succesului școlar. Elevul – actorul principal al reușitei școlare. Starea generală de sănătate a elevului, factorii intelectuali (gândire, limbaj, imaginație, memorie) și factorii nonintelectuali (factori motivaționali, factori afectivi –atitudinali)

Factorii intelectuali se referă în esență la anumite particularități ale inteligenței și ale proceselor cognitive (gândire, imaginație, limbaj, memorie etc.) care circumscriu structura intelectuală a personalității umane. Învățarea presupune formarea de comportamente cognitive, psihomotorii și afective. Reușita acesteia presupune un anumit nivel al dezvoltării și funcționării lor. Dintre acești factori un rol important îl deține inteligența sau aptitudinea cognitivă generală. Ea asigură individului posibilitatea adaptării la situații noi, inedite, neprevăzute prin anticiparea celor mai potrivite soluții în baza restructurării întregului câmp mintal și a experienței dobândite anterior.

În categoria factorilor nonintelectuali ai reușitei școlare sunt incluși factorii motivaționali, afectivi-atitudinali și caracteriali. O motivație puternică favorizează obținerea unor performanțe ridicate, pe când o motivație slabă diminuează participarea elevului în activitatea de învățare. Motivația îndeplinește, deci, un rol activator și dinamizator în reușita școlară a elevului. Acest rol nu trebuie însă exagerat. Există un nivel optim de activare motivațională cu consecințe pozitive asupra performanței.

Supramotivarea ca și submotivarea conduce la obținerea unor rezultate mai slabe. Din aceeași categorie a factorilor nonintelectuali fac parte și cei afectivi-atitudinali. Este vorba, în primul rând, de dimensiunea raportului stabilitate-instabilitate emoțională.

Atitudinea față de învățatură constituie un alt factor nonintelectual. Atitudinea pozitivă mobilizează resorturile interne ale personalității, pe când cea negativă declanșează mecanismele de evitare sau refuz privind îndeplinirea obligațiilor școlare. Formarea atitudinii față de învățatură depinde, pe de o parte, de semnificația pe care o au sarcinile de învățare asupra elevului, iar pe de altă parte, de aprecierea rezultatelor învățării de către factorii externi (părinți, profesori).

Rolul jocului în dezvoltarea copilului

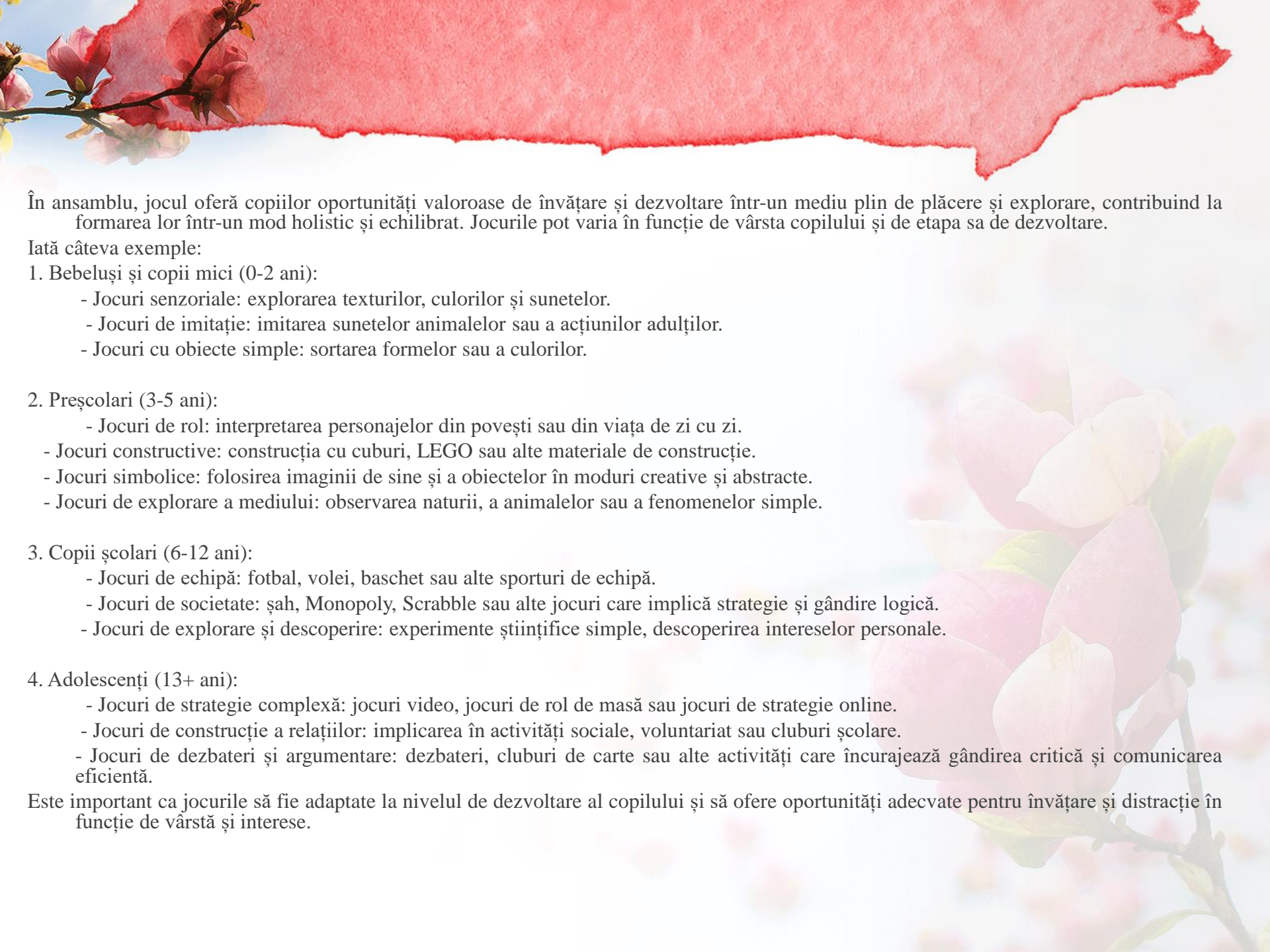
Prof. Mădălina Cristea

Rolul jocului în dezvoltarea copilului poate fi definit ca o activitate esențială și naturală prin care copiii explorează lumea din jurul lor, își dezvoltă abilitățile cognitive, sociale, emoționale și fizice, învață să interacționeze și să rezolve probleme, și își exprimă creativitatea și imaginația. Jocul la școală poate fi definit ca o formă de învățare activă și interactivă care implică utilizarea jocurilor și a activităților ludice în procesul educațional. Aceste activități sunt concepute pentru a stimula interesul, implicarea și învățarea elevilor, oferindu-le oportunități de explorare, experimentare și colaborare într-un mediu plin de plăcere și divertisment.

Jocurile la școală pot fi utilizate pentru a consolida și a aplica cunoștințele și abilitățile dobândite în diverse domenii, precum și pentru a dezvolta competențe socio-emoționale și de gândire critică.

Jocul are un rol crucial în dezvoltarea copilului din mai multe perspective:

- Dezvoltarea fizică: Jocurile active și de mișcare, precum alergatul, săritul sau joaca cu mingea, îi ajută pe copii să-și dezvolte abilitățile motorii și să-și întărească musculatura.
- Dezvoltarea cognitivă: Jocurile de construcție, puzzle-urile sau jocurile de strategie îi ajută pe copii să-și dezvolte abilitățile de gândire logică, rezolvare de probleme, planificare și luare de decizii.
- Dezvoltarea socială și emoțională: Jocurile de rol, de grup sau de cooperare îi învață pe copii să comunice, să colaboreze, să-și exprime emoțiile și să înțeleagă perspectivele și nevoile celorlalți.
- Dezvoltarea limbajului: Jocurile care implică conversații, povestiri sau interpretări de roluri îi ajută pe copii să-și îmbunătățească abilitățile lingvistice, vocabularul și capacitatea de a-și exprima ideile și sentimentele.
- Dezvoltarea creativității și imaginației: Jocurile de creație, desenul, modelarea sau jocurile de rol nestructurate îi încurajează pe copii să-și folosească imaginația, să-și exploreze și să-și exprime ideile și să-și dezvolte creativitatea.

În ansamblu, jocul oferă copiilor oportunități valoroase de învățare și dezvoltare într-un mediu plin de plăcere și explorare, contribuind la formarea lor într-un mod holistic și echilibrat. Jocurile pot varia în funcție de vârsta copilului și de etapa sa de dezvoltare.

Iată câteva exemple:

1. Bebeluși și copii mici (0-2 ani):

- Jocuri senzoriale: explorarea texturilor, culorilor și sunetelor.
- Jocuri de imitație: imitarea sunetelor animalelor sau a acțiunilor adulților.
- Jocuri cu obiecte simple: sortarea formelor sau a culorilor.

2. Preșcolari (3-5 ani):

- Jocuri de rol: interpretarea personajelor din povești sau din viața de zi cu zi.
- Jocuri constructive: construcția cu cuburi, LEGO sau alte materiale de construcție.
- Jocuri simbolice: folosirea imaginii de sine și a obiectelor în moduri creative și abstracte.
- Jocuri de explorare a mediului: observarea naturii, a animalelor sau a fenomenelor simple.

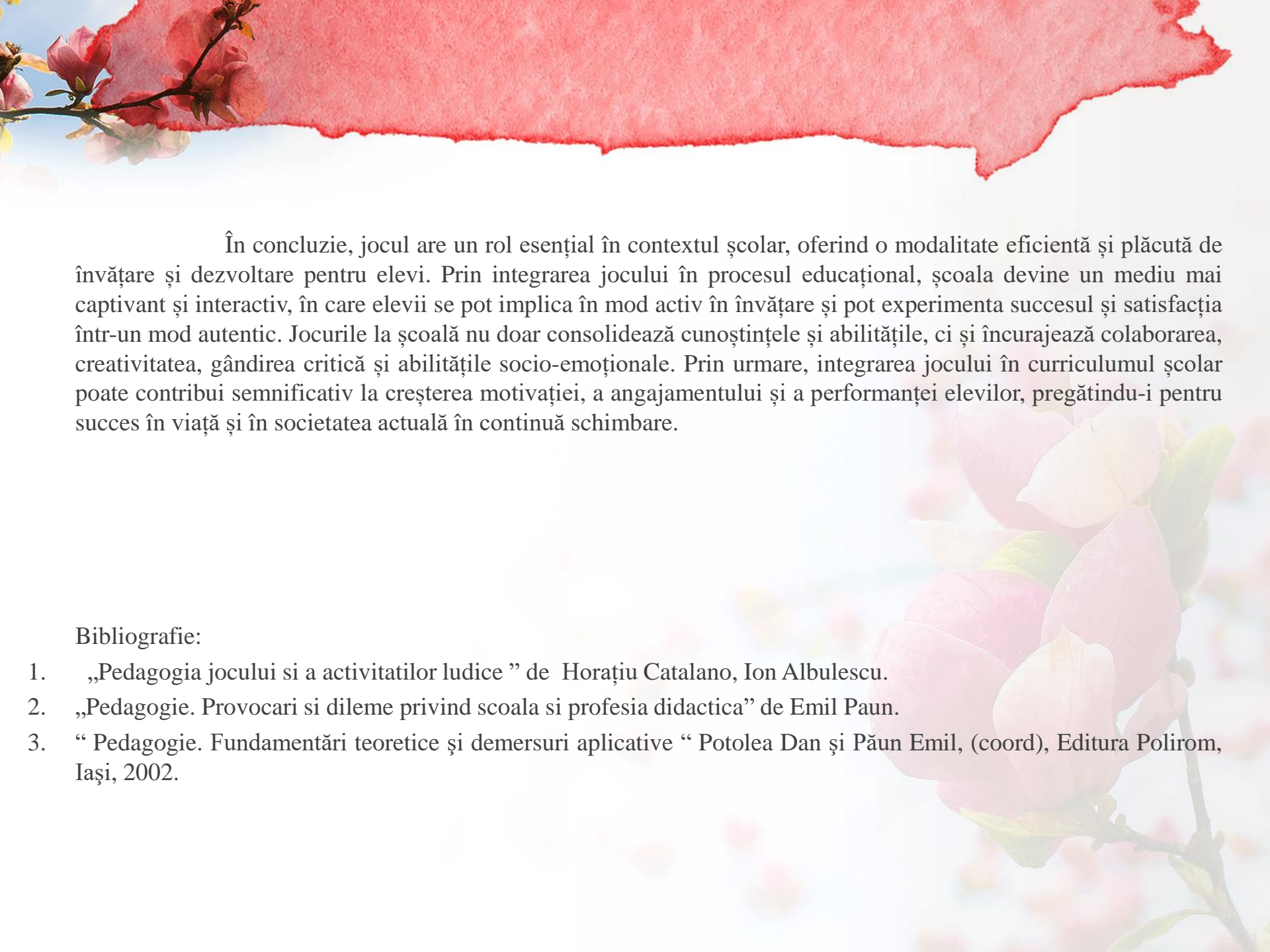
3. Copii școlari (6-12 ani):

- Jocuri de echipă: fotbal, volei, baschet sau alte sporturi de echipă.
- Jocuri de societate: șah, Monopoly, Scrabble sau alte jocuri care implică strategie și gândire logică.
- Jocuri de explorare și descoperire: experimente științifice simple, descoperirea intereselor personale.

4. Adolescenți (13+ ani):

- Jocuri de strategie complexă: jocuri video, jocuri de rol de masă sau jocuri de strategie online.
- Jocuri de construcție a relațiilor: implicarea în activități sociale, voluntariat sau cluburi școlare.
- Jocuri de dezbateri și argumentare: dezbateri, cluburi de carte sau alte activități care încurajează gândirea critică și comunicarea eficientă.

Este important ca jocurile să fie adaptate la nivelul de dezvoltare al copilului și să ofere oportunități adecvate pentru învățare și distracție în funcție de vârstă și interese.

În concluzie, jocul are un rol esențial în contextul școlar, oferind o modalitate eficientă și plăcută de învățare și dezvoltare pentru elevi. Prin integrarea jocului în procesul educațional, școala devine un mediu mai captivant și interactiv, în care elevii se pot implica în mod activ în învățare și pot experimenta succesul și satisfacția într-un mod autentic. Jocurile la școală nu doar consolidează cunoștințele și abilitățile, ci și încurajează colaborarea, creativitatea, gândirea critică și abilitățile socio-emoționale. Prin urmare, integrarea jocului în curriculumul școlar poate contribui semnificativ la creșterea motivației, a angajamentului și a performanței elevilor, pregătindu-i pentru succes în viață și în societatea actuală în continuă schimbare.

Bibliografie:

1. „Pedagogia jocului si a activitatilor ludice ” de Horațiu Catalano, Ion Albulescu.
2. „Pedagogie. Provocari si dileme privind scoala si profesia didactica” de Emil Paun.
3. “ Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative “ Potolea Dan și Păun Emil, (coord), Editura Polirom, Iași, 2002.

Metode de învățământ- Tehnica Lotus sau a florii de nufăr

Prof. Corina Cernea

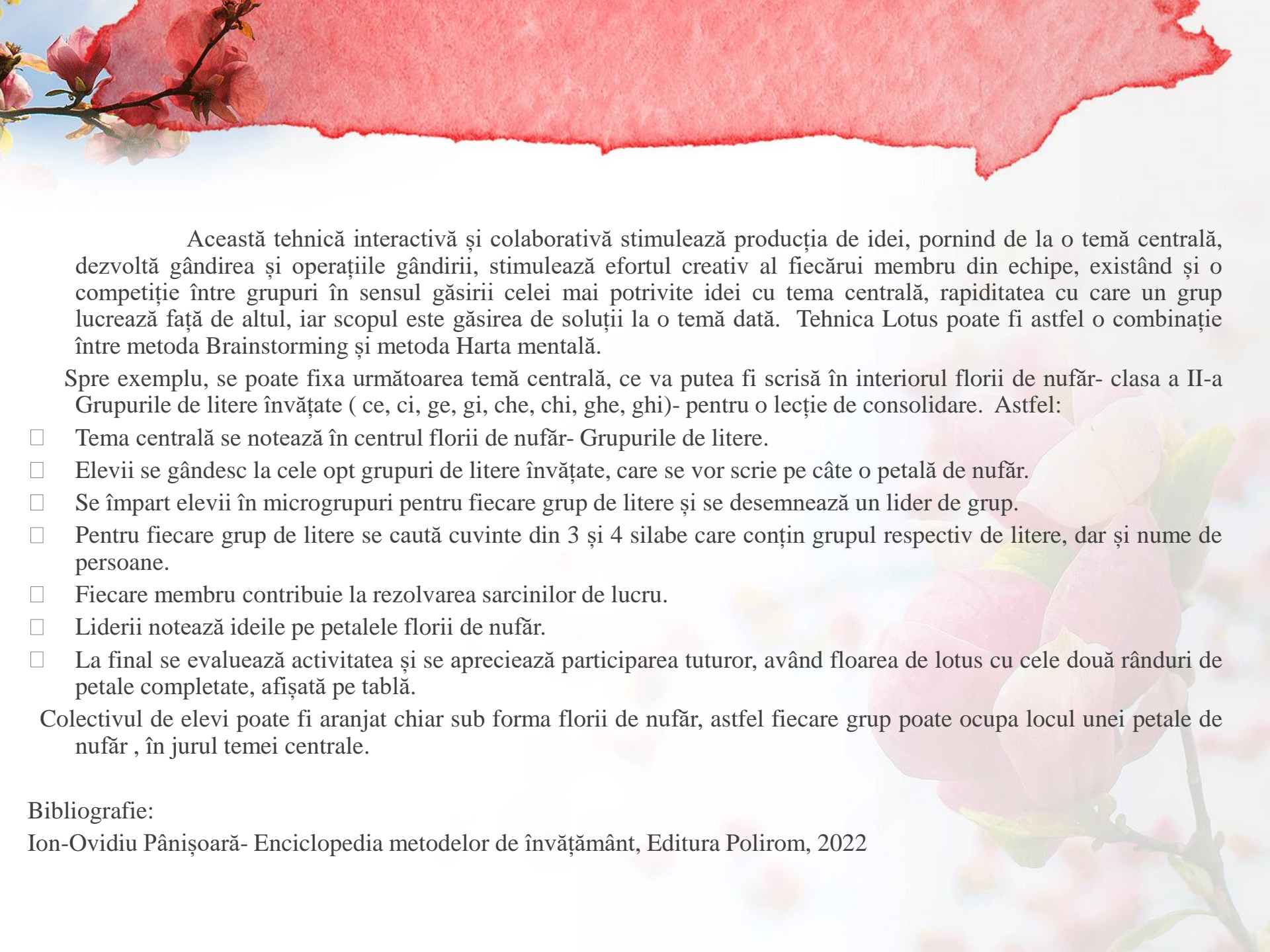
Tehnica Lotus a fost inventată de Yasuo Matsumura, director al Clover Management Research din Japonia, ca o modalitate de stimulare a creativității. Floarea de nufăr este o metodă interactivă de grup, care oferă stabilirea de relații între noțiuni, pe baza unei teme principale din care derivă opt subteme, ce vor deveni teme pentru activități pe grupe mai mici. Deci cele opt idei secundare pot deveni la rândul lor teme principale pentru alte opt flori de nufăr.

Această tehnică interactivă stimulează și dezvoltă capacități ale inteligenței lingvistice, ale inteligenței interpersonale, intrapersonale și ale inteligenței sociale (se lucrează în grupuri și microgrupuri).

Ea poate fi aplicată cu succes atât la preșcolari , școlarii mici și mari, cât și la adolescenți și adulți, în toate disciplinele de învățământ, fiind o metodă de stimulare a creativității, de muncă colaborativă și de activizare a capacităților cognitive.

Tehnica Lotus are următoarele etape:

- Propunerea temei centrale de către învățător (sau chiar de elevi) și scrierea ei în centrul florii de nufăr
- Elevii se gândesc la ideile legate de tema centrală și apoi scriu cele 8 idei pe florile de nufăr, în jurul temei centrale (în sensul arcelor de ceasornic).
- Se împart în microgrupuri și fiecare microgrup emite alte idei pornind de la ideea generată anterior.
- Etapa evaluării ideilor, a muncii colaborative, aprecierea participării și efortului creativ al fiecărui membru din grup și folosirea rezultatelor în activitățile următoare.

Această tehnică interactivă și colaborativă stimulează producția de idei, pornind de la o temă centrală, dezvoltă gândirea și operațiile gândirii, stimulează efortul creativ al fiecărui membru din echipe, existând și o competiție între grupuri în sensul găsirii celei mai potrivite idei cu tema centrală, rapiditatea cu care un grup lucrează față de altul, iar scopul este găsirea de soluții la o temă dată. Tehnica Lotus poate fi astfel o combinație între metoda Brainstorming și metoda Harta mentală.

Spre exemplu, se poate fixa următoarea temă centrală, ce va putea fi scrisă în interiorul florii de nufăr- clasa a II-a Grupurile de litere învățate (ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi)- pentru o lecție de consolidare. Astfel:

- Tema centrală se notează în centrul florii de nufăr- Grupurile de litere.
- Elevii se gândesc la cele opt grupuri de litere învățate, care se vor scrie pe câte o petală de nufăr.
- Se împart elevii în microgrupuri pentru fiecare grup de litere și se desemnează un lider de grup.
- Pentru fiecare grup de litere se caută cuvinte din 3 și 4 silabe care conțin grupul respectiv de litere, dar și nume de persoane.
- Fiecare membru contribuie la rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Liderii notează ideile pe petalele florii de nufăr.
- La final se evaluează activitatea și se apreciază participarea tuturor, având floarea de lotus cu cele două rânduri de petale completate, afișată pe tablă.

Colectivul de elevi poate fi aranjat chiar sub forma florii de nufăr, astfel fiecare grup poate ocupa locul unei petale de nufăr , în jurul temei centrale.

Bibliografie:

Ion-Ovidiu Pânișoară- Enciclopedia metodelor de învățământ, Editura Polirom, 2022

Studiul de caz presupune, ca metodă de instruire și de cercetare, analizarea și dezbaterăa unor situații propuse, denumite „cazuri”. Prin aplicarea acestei metode, reușim să apropiem elevii de activitatea practică, de viață, astfel creând o confruntare cu o situație reală, autentică, care să trezească interesul elevilor. „Cazul” ales poate fi o situație problematică atât reală, posibilă, întâlnită în viața de zi cu zi, cât și situație limită, mai puțin probabilă, dar nu imposibilă; poate fi o situație negativă, cât și una pozitivă, necesitând analizarea, studierea și rezolvarea acesteia.

Scopul aplicării acestei metode în învățământul primar este achiziționarea de noi cunoștințe, formarea de priceperi și deprinderi, plasând elevul în mijlocul realității concrete, ajutând la înțelegerea și reținerea esenței temei propuse pe o perioadă îndelungată, precum și aplicarea în contexte viitoare reale. În analizarea unui caz, se disting câteva etape: familiarizarea cu cazul, investigarea și aflarea informațiilor necesare prin întrebări adresate profesorului, prin documentare, sistematizarea și analizarea informațiilor, stabilirea și confruntarea variantelor de soluționare a problemei.

Avantajele utilizării acestei metode pot fi următoarele:

- solicită o intensă activitate personală și de echipă;
- favorizarea capacității de anticipare a evoluției evenimentelor;
- obișnuirea elevilor cu strângerea informațiilor, selectarea și analizarea acestora;
- favorizează capacitatea de colaborare a elevului;
- reținerea unor elemente utile;
- familiarizarea cu situații concrete de viață;
- dezvoltarea capacității investigative și a competențelor de comunicare.

Elemente ce ar putea dezavantaja cadrele didactice care aplică această metodă:

- lipsa timpului suficient de analizarea a cazului;
- dificultăți legate de alegerea unui caz relevant;
- accesul la informații necesare pentru soluționarea cazului.

Prin urmare, putem spune că aplicarea studiului de caz în cadrul orelor la clasele primare aduce un plus învățării prin faptul că elevul, pus în fața unor situații problematice pe care trebuie să le investigheze și să găsească variante de soluții, dobândește și dezvoltă o multitudine de strategii și competențe, pe care le poate aplica în situații asemănătoare întâlnite în viața cotidiană.

BIBLIOGRAFIE

1. Maria Palicica, Codruța Gavrilă, Laurenția Ion, 2007, Pedagogie, Editura Mirton, Timișoara
 2. www.tribunainvatamantului.ro
 3. www.qdidactic.com
-

Metode și tehnici de învățare prin colaborare (interactive)

“Brainstorming”

Prof. Antoanela Anghel

„Oamenii ar fi mult mai creativi dacă li s-ar explica în ce constă, de fapt, creativitatea” (A. Haven)

Lumea este într- o continuă schimbare, copiii își doresc mereu să descopere, iar școala are rolul de a veni în sprijinul lor. Instituțiile de învățământ vin cu tehnici și metode cât mai captivante pentru a face din procesul de învățare o experiență remarcabilă. Printre metodele moderne de învățare se numără următoarele: Brainstorming, metoda pălăriilor gânditoare, tehnica 6/3/5, Philips 6/6, metoda Frisco, metoda cubului, metoda ciorchinelui, metoda Sinelg. Am ales să dezbăt pe larg ceea ce stă la bază metodei brainstorming. Tehnică pentru stimularea în grup a gândirii creatoare a indivizilor, bazată pe emiterea liberă de idei pentru rezolvarea unei probleme. (Dex) Brainstorming-ul este o metodă activ-participativă, specifică erei contemporane, denumită în literatura de specialitate și metoda Osborn, cascada ideilor, evaluarea amânată, filosofia marelui DA, metoda asaltului de idei etc. Ca metodă, a fost sintetizată în 1948 de profesorul Alexander Osborn de la Universitatea Buffalo (S.U.A.), iar rezultatele experimentelor au fost publicate în cartea Applied imagination. (engl. brain = creier, storm = furtună)

Această metodă are la bază consemnarea tuturor informațiilor ce fac referire la un subiect, o temă. Se aplică în general în activitățile de grup și este considerată o metodă care stimulează creativitatea într-o mare măsură.

Această metodă poate fi aplicată atât individual, pe perechi, dar și în grup. Ea stimulează imaginația, creativitatea, pune accent pe faptul că orice idee este posibilă, dă drept tuturor celor implicați la opinie, interzice orice abordare critică, stimulează productivitatea.

Eficiența acestei metode depinde foarte mult de măiestria cu care este aplicată. Informarea, profesionalismul și inspirația îl definesc pe cel care aplică la clasă această metodă modernă de învățare.

Bibliografie:

Constantin Cojocaru. Creație și inovație: cum producem și valorificăm ideile.-București, Ed. Științifică și Enciclopedică: 1975,- 183p. .

Odolbeja Ș. Psiologie consonantiste.-Paris, Libr. Malonie: 1938.

Roco M. Creativitatea individuală și de grup (studii experimentale).-București, Ed. Academiei RSR: 1979,- 208p.

Educația permanentă poate fi definită ca totalitatea acțiunilor de învățare care se produc de-a lungul întregii vieți, în scopul îmbunătățirii cunoștințelor, abilităților și competențelor dintr-o perspectivă multiplă: personală, civică, socială sau ocupațională. Conform acestei definiții, educația permanentă presupune ca oportunitățile de învățare să fie disponibile în orice moment tuturor oamenilor. Aceasta înseamnă că fiecare om să-și conceapă un plan de educație și formare, adaptat nevoilor și intereselor sale. Conținutul învățării, modul și contextul în care se realizează pot varia în funcție de cel care învață și de ce nevoi de învățare are acesta.

Factorii care impun educația permanentă:

- Explozia demografică;
- Sporirea timpului liber;
- Creșterea gradului de democratizare;
- Progresul științelor neurocognitive și a psihologiei cognitive;
- Evoluția tehnologiei;
- Procesul de accelerare a schimbărilor.

Educația permanentă trebuie să aibă la bază patru piloni, patru tipuri de competențe:

1. A învăța să cunoști – să ai cunoștințe despre subiecte variate, cuprinzătoare; să cunoști mai multe discipline; a învăța să înveți, să acumulezi mai multe cunoștințe este un obiectiv important al educației permanente;
2. A învăța să faci – să ai o gamă variată de abilități necesare în viață – abilitatea de a comunica, abilitatea de a face parte dintr-o echipă, abilități practice;
3. A învăța să trăiești împreună cu alții – înțelegerea celor din jur; educația are rolul de a facilita comunicare dintre oameni, de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că au drepturi și responsabilități;
4. A învăța să fii – a dobândi abilitatea de a-ți trăi viața așa cum îți dorești. Această perspectivă duce educația spre latura potențialului uman: memoria, simțul estetic, calitățile fizice etc.

Obiectivele generale ale educației permanente au fost definite de Paul Lengrand astfel:

- Crearea de structuri și metode favorabile formării/dezvoltării personalității umane pe tot parcursul existenței sale;
- Pregătirea personalității umane pentru autoinstruire și autoeducație.

R.H.Dave clasifică obiectivele specifice educației permanente la nivelul unor obiective convenționale în patru grupe:

Grupa I – însușirea deprinderilor sociale fundamentale – lectură, calcul matematic, noțiuni de igienă și sănătate.

Grupa a II-a – dezvoltarea capacității de adaptare la o societate bazată pe anumite valori fundamentale – pace, democrație, libertate, solidaritate, fericire.

Grupa a III-a – cultivarea unor trăsături de personalitate care aigură o nouă calitate a vieții: vigoare emoțională, cacitate de opțiune responsabilă, angajare socială, capacitate de autodepășire, însușirea cunoștințelor, reînoirea cunoștințelor.

Grupa a IV-a – învățarea de a învăța, învățarea dirijată.

În perioada contemporană, educația permanentă fundamentează următoarele idei:

1. Omul nu posedă o cunoaștere definitivă, suficientă pentru toată viața.
2. Societatea contemporană are nevoie de indivizi capabili să se adapteze solicitărilor unei vieți aflate într-o permanentă schimbare.
3. Învățarea înseamnă reflecție permanentă asupra propriilor obiective, strategii și rezultate ale învățării.
4. Învățarea se produce atât în școală dar și în alte contexte, mai ales în comunități specifice(reale sau virtuale).

Bibliografie:

„Sinteze de Pedagogia învățământului primar” – Ion Albulescu, Horațiu Catalano, editura DPH, 2019

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/educatia-permanenta-referat>

<https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/Educatia-permanenta99.php>

Prof. Florența Protopopescu

“Școala trebuie să-i înarmeze pe elevi cu metoda de a învăța („a învăța să înveți”), prevenind asimilarea pasivă a cunoștințelor și asigurând un învățământ activ” (prof. Iustina Itu).

Științele naturii, ca disciplină de învățământ, vizează: observarea și perceperea lumii în întregul său, cu componentele, procesele și fenomenele caracteristice; învățarea prin înțelegere și aplicare. Prin intermediul acestui obiect, școlarul trece din lumea poveștilor în lumea faptelor reale și a lucrurilor concrete, începe să cunoască mediul în care trăiește și procesele din jurul său. Aceasta implică transformarea elevului din spectator, în actor al activității științifice.

Științele naturii nu trebuie să reprezinte un studiu abstract al unor discipline departe de interesele de cunoaștere ale elevului, ci mai mult un drum spre cunoaștere, trebuie să-l provoace pe elev să (re)descopere ce îl înconjoară și ce se întâmplă în jurul său, pentru a găsi soluții problemelor cărora va trebui să le facă față. Științele naturii nu trebuie să reprezinte un studiu abstract al unor discipline departe de interesele de cunoaștere ale elevului, ci mai mult un drum spre cunoaștere, trebuie să-l provoace pe elev să (re)descopere ce îl înconjoară și ce se întâmplă în jurul său, pentru a găsi soluții problemelor cărora va trebui să le facă față.

Predarea Științelor naturii ridică câteva probleme majore, cum ar fi: baza tehnico-materială; necesitatea pregătirii permanente a învățătorului în cunoașterea metodelor moderne de predare și experimentare. Soluția primei probleme este recurgerea la experimentul simplu, nesofisticat, utilizând materiale din mediul familiar copilului. Pregătirea învățătorilor în abordarea corectă a acestei materii necesită un efort din punct de vedere al concepției, structurii și metodelor didactice de aplicare, cât și a compatibilizării conținutului științific cu particularitățile de vârstă ale copiilor cărora li se adresează. În cadrul lecțiilor de științe se pot folosi diverse metode și tehnici de lucru cum ar fi: problematizarea și descoperirea; metode clasice cu valențe participative (experimentul, observația și conversația euristică); metode stimulative, competitive (jocul didactic, concursul, etc.), vizita sau excursia didactică s.a. Metodele active folosite pe parcursul lecțiilor ilustrează funcția lor instrumentală: elevul însuși realizează obiectivele, le conștientizează ca finalități proprii. Este important ca metodele și tehnicile de lucru: să fie alese în funcție de ritmul de învățare și centrate pe universul copilului; să fie centrate pe stimularea structurilor cognitive și operatorii (documentarea după surse de informații variate, observarea proprie, exercițiul individual, experimentul, activități care solicită efortul colectiv-de echipă, de grup); să ofere posibilitatea elevului să intervină nemijlocit în realizarea unor experimente, să-și îmbogățească singuri, în mod independent, cunoștințele, stimulând astfel dorința de a cerceta, de a căuta răspunsuri, de a colecționa diverse mostre din natură, imagini, etc.

Învățarea trebuie să se dezvolte în mod natural , pornind de la ceea ce știe, ce cunoaște elevul, către descoperirea varietății naturii și a fenomenelor pe care le experimentează. Se va porni de la premisa că „elevul se dezvoltă prin exercițiile pe care le face și nu prin acelea care se fac în fața lui”.

Bibliografie

Cerghit ,I., -Sisteme de instruire alternative și complementare, Ed.Aramis, București, 2002;
Dorina Salavastru, “Psihologia educației”, Editura Polirom

Sursa

<https://www.slideshare.net>

Tehnici de educație pozitivă pentru elevii din școala primară

Prof. Mirela Achim

Educația pozitivă în școală este o abordare care pune accent pe dezvoltarea emoțională și socială a elevilor, încurajându-i să-și descopere și să-și exploateze potențialul, să-și dezvolte abilitățile sociale și să-și îmbunătățească relațiile cu ceilalți. Educația pozitivă se bazează pe principiile psihologiei pozitive, care promovează bunăstarea și fericirea în rândul copiilor.

Educația pozitivă în școală implică crearea unui mediu sigur și sănătos, în care elevii se simt acceptați și încurajați să-și exprime gândurile și emoțiile. De asemenea, încurajează cultivarea calităților precum empatia, recunoștința, reziliența și optimismul, pentru a-i ajuta pe elevi să facă față provocărilor și obstacolelor vieții.

Aceasta presupune un set de tehnici și strategii care se concentrează pe promovarea comportamentului pozitiv, construirea relațiilor pozitive între elevi și educatori și creșterea capacității elevilor de a rezolva problemele în mod constructiv.

Aceste tehnici pot include:

1. Pozitivitate și recompense: Elevii sunt încurajați și recompensați pentru comportamentul pozitiv și eforturile lor, în loc să fie pedepsiți pentru greșelile lor. Prin recunoașterea și recompensarea comportamentului pozitiv, se încurajează și se întărește acest tip de comportament.
2. Comunicarea deschisă și empatică: Profesorii își exprimă deschis și empatic preocupările și nevoile lor față de elevi și îi încurajează pe aceștia să facă același lucru. O comunicare deschisă și empatică ajută la construirea unor relații puternice și de încredere între elevi și profesori.
3. Lucrul în echipă și colaborarea: Elevii sunt încurajați să lucreze în echipă, să colaboreze și să se sprijine reciproc în atingerea obiectivelor lor educaționale. Prin lucrul în echipă, elevii învață să-și dezvolte abilitățile de comunicare, cooperare și rezolvare a problemelor.

4. Promovarea autodiscipliniei și responsabilității: Elevii sunt încurajați să-și dezvolte abilitățile de auto-reglare și autodisciplină, să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor și să-și rezolve problemele în mod constructiv. Prin promovarea autodiscipliniei și responsabilității, elevii devin mai independenți și capabili să-și gestioneze comportamentul și emoțiile în mod eficient.

5. Reziliența și gestionarea stresului: Elevii sunt învățați să-și dezvolte abilitățile de reziliență și să-și gestioneze stresul într-un mod sănătos și constructiv. Prin învățarea cum să facă față obstacolelor și să-și gestioneze emoțiile, elevii devin mai capabili să facă față situațiilor dificile și să-și mențină o atitudine pozitivă.

Prin implementarea acestor tehnici de educare pozitivă în școală, se creează un mediu educațional pozitiv și susținător, în care elevii se simt motivați, încrezători și încurajați să-și atingă potențialul maxim.

În concluzie, prin aplicarea unor tehnici de educație pozitivă în școală, elevii pot dobândi abilități importante pentru viața de adult, precum autocontrolul, gestionarea emoțiilor și construirea relațiilor sănătoase, contribuind astfel la dezvoltarea lor personală și la succesul lor pe termen lung.

Bibliografie:

https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/285-292_0.pdf

Rezolvarea problemelor simple în clasa I

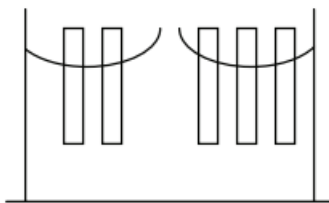
Prof. Cătălina Cuțar

Noțiunea de problemă, în sens larg, se referă la orice dificultate de natură practică sau teoretică ce necesită o soluționare. În sens restrâns, problema din matematică vizează o situație problematică a cărei rezolvare se obține prin procese de gândire și calcul. Ea presupune o anumită situație, ce se cere lămurită în condițiile ipotezei enunțată în text, în vederea concluzionării, prin raționament și printr-un șir de operații, a căror efectuare conduce la rezolvarea problemei. Problema implică în rezolvarea ei o activitate de descoperire, deoarece exclude preexistența, la nivelul rezolvitorului, a unui algoritm de rezolvare, care ar transforma-o într-un exercițiu. Un exercițiu oferă elevului datele (numerele cu care se operează și precizarea operațiilor respective), sarcina lui constând în efectuarea calculului după tehnici și metode cunoscute. Distincția dintre o problemă și un exercițiu se face, în general, în funcție de prezența sau absența textului prin care se oferă date și corelații între ele și se cere, pe baza acestora, găsirea unei necunoscute.

Rezolvarea problemelor simple

1. Copilul pune împreună, în aceeași cutie, două cantități (2 creioane și 3 creioane).
2. “Traducerea” orală: “Am avut 2 creioane într-o mână, 3 în cealaltă și le-am pus pe toate în aceeași cutie; deci, în această cutie sunt 5 creioane.” De altfel, aici putem distinge două etape: copilul vorbește în timp ce execută acțiunea, apoi vorbește fără să mai execute acțiunea

3. “Traducerea”

Întâlnim aici o dificultate de ordin psihologic: condensarea într-un singur desen a uneia sau mai multor acțiuni care au o anumită durată. Efortul de depășire a acestei dificultăți obligă copilul să nu deseneze decât lucrurile importante și îl obișnuiește treptat să nu mai ia în considerație amănunțele, ci să rețină ceea ce este esențial.

4. “Traducerea” cu introducerea simbolismului elementar: + =

$$|| + ||| = |||||$$

Aici începe introducerea primelor convenții, care nu sunt altceva decât un rezumat al experienței. Este important să se explice elevilor că semnul +, în acest caz, nu face decât să rezume o acțiune (am pus împreună, în aceeași cutie) sau să transpună o acțiune.

5. În decursul etapei precedente poate să apară o altă “traducere”: 2 creioane + 3 creioane = 5 creioane, într-un prim stadiu și $2 + 3 = 5$, în stadiul al doilea. Evident că aspectele enumerate nu corespund unor etape rigide; ele doar indică linia generală de evoluție.

6. Am putea să continuăm astfel și să spunem că “traducerea” $a + b = c$ se înscrie în această evoluție, care pleacă de la concret și care se purifică tot mai mult de-a lungul diferitelor etape. Rezolvarea problemelor reprezintă, în esență, soluționarea unor situații problematice reale, pe care elevii le întâlnesc sau le pot întâlni în viață, în realitatea înconjurătoare. Pe plan psihologic, rezolvarea unei probleme simple reprezintă un proces de analiză și sinteză în cea mai simplă formă. Prezentarea acestora se face gradat, trecând prin etapele: probleme după imagini; probleme cu imagini și text, probleme cu text. Introducerea problemelor cu text este condiționată și se învață de către elevi a citirii/scrierii literelor și cuvintelor componente.

Bibliografie:

- 1) Neacșu I. (coord.), Metodica predării matematicii la clasele I-IV, EDP, 1988; 2) Roșu M., Metodica predării matematicii pentru colegiile universitare de institutori, Universitatea din București, Editura CREDIS. 2004; 3) Roșu M., 111 probleme rezolvate pentru clasele III-IV, Editura METEOR PRESS, 2002;

În ciclul primar, dezvoltarea literației reprezintă un aspect esențial al procesului educativ, având un impact profund asupra abilităților cognitive și socio-emoționale ale elevilor. Abordările în dezvoltarea literației în această etapă a învățământului trebuie să fie fundamentate pe principii pedagogice solide și să țină cont de caracteristicile individuale ale fiecărui elev. În dicționarul OECD, literația este menționată ca: „abilitatea de a înțelege, de a folosi și de a reflecta asupra textelor scrise pentru a-și atinge obiectivele, a-și dezvolta cunoștințele și potențialul și a participa eficient la viața societății”. Literația este definită în dicționarul Cambridge „ca abilitatea de a scrie și a citi” dar „literația este, de asemenea, o abilitate de bază sau o cunoaștere a unui subiect” (<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/literacy>).

Alfabetizarea este etapa când un elev învață să citească și să scrie, iar literația este capacitatea care permite utilizarea abilităților din perioada alfabetizării, anume: relaționarea cu un text, înțelegerea acestuia, interpretarea, crearea de noi opinii și contexte având la bază un text lecturat din domenii diferite, folosind materiale diverse (scrise, audio, digitale). O abordare holistică înseamnă integrarea literației în întregul curriculum și în activitățile de învățare, punând accentul pe conexiunile între competențele de citire, scriere, ascultare și vorbire.

Acest tip de abordare promovează înțelegerea profundă și contextualizată a limbajului și literaturii, oferind elevilor oportunități ample de a aplica cunoștințele în diverse contexte. Colaborarea și interacțiunea între elevi sunt încurajate într-o abordare colaborativă. Lucrul în echipă și discuțiile în grupuri mici permit elevilor să își împărtășească ideile, să dezvolte abilități sociale și să învețe unii de la alții. Aceste interacțiuni sporesc nu doar înțelegerea conținutului literar, ci și competențele sociale și emoționale ale elevilor. Aplicații practice în vederea dezvoltării competențelor de literație pentru ciclul primar: harta conceptuală, afișul literar, Roata personajului, recenzia, predarea reciprocă, jocuri de rol și teatru, jurnal de lectură și scriere, etc. Folosind anumite strategii de învățare putem susține literația nu doar în cadrul orelor de Limba și literatură română ci și în cadrul celorlalte discipline (istorie, geografie, educație civică, științe, matematică, etc).

Prin literație, elevii învață nu doar să descifreze cuvinte și să scrie propoziții, ci și să înțeleagă, să analizeze și să interpreteze textele în diverse forme și contexte. Această capacitate de a înțelege și a comunica eficient îi ajută să devină adulți informați și responsabili, capabili să-și exprime gândurile și opiniile în mod clar și coerent.

Bibliografie:

- 1.OECD- Glossary of Statistical Terms from: <https://stats.oecd.org/glossary/detail.asp?ID=5420> Literacy from: <https://en.unesco.org/themes/literacy>; <Http://www.teachervision.fen.com/group-work/cooperative>
- 2.Barton, D., Alfabetizarea: o introducere în ecologia limbii scrise, 2006
- 3.Conley, Mark W., "Înțelegerea textelor și ariile curriculare", Editura Polirom, București, 2019. Trad. Liliana Romaniuc (coord.), Dragoș Rusu și Raluca Ungureanu

În cadrul procesului educațional, nevoia de validare este esențială pentru dezvoltarea și succesul elevilor. Validarea înseamnă oferirea recunoașterii și aprecierii pentru eforturile și realizările elevilor. Atunci când elevii se simt validați, ei devin mai încrezători în abilitățile lor și sunt motivați să își continue eforturile.

Este important ca validarea să fie echilibrată și să nu devină excesivă. În exces, poate să ducă la dependența necesității de aprobarea din partea altor persoane și poate împiedica dezvoltarea unei stime de sine modeste. De asemenea, este esențial ca validarea să fie originală și să se axeze pe efortul și progresul elevilor, nu doar pe rezultatele finale. Prin urmare, atât cadrele didactice cât și părinții au un rol esențial în a oferi o validare adecvată și constructivă în procesul de învățare și dezvoltare al elevilor.

De altfel, cadrele didactice ar trebui să valideze un elev prin recunoașterea efortului și progresului acestuia, oferind feedback specific și constructiv, și exprimând apreciere pentru contribuția sa la învățare. Este important ca validarea să fie autentică și să se axeze pe aspecte precum încercarea, perseverența și îmbunătățirea continuă, în loc să se concentreze doar pe rezultatele finale sau pe comparații cu alți elevi. De asemenea, un cadru didactic ar trebui să fie deschis la întrebări și sugestii din partea elevilor și să creeze un mediu sigur și stimulat în care aceștia să se simtă încurajați să își exprime ideile și să își împărtășească perspectivele.

Totodată, utilizarea recompenselor pozitive poate fi o modalitate eficientă de a valida și încuraja elevii în procesul lor de învățare. Aceste recompense ar trebui să fie adecvate și să se bazeze pe efortul și progresul individual al elevilor, mai degrabă decât pe rezultatele absolute sau pe comparații cu alți elevi. Aceste recompense pot fi sub forma de recunoaștere verbală, aprecieri scrise, puncte sau alte tipuri de recompensare în clasă. Prin oferirea recompenselor pozitive, profesorii pot consolida comportamentele dorite și pot încuraja un mediu de învățare pozitiv și motivant.

Oferirea unui feedback constructiv reprezintă o altă modalitate esențială în dezvoltarea și aprecierea elevilor. Feedback-ul ar trebui să fie specific, detaliat și să se axeze pe aspectele pe care elevii le pot îmbunătăți. Este important să fie exprimat într-un mod clar și respectuos, astfel încât elevii să îl poată înțelege și să îl folosească pentru a-și îmbunătăți performanța. În plus, este benefic ca feedback-ul să fie orientat spre soluții și să ofere sugestii sau strategii pentru a ajuta elevii să depășească obstacolele și să progreseze în învățare.

În concluzie, feedback-ul constructiv și recompensele pozitive sunt două instrumente esențiale ale unui cadru didactic pentru a valida și încuraja elevii în procesul lor de învățare. Prin oferirea unui feedback clar, detaliat și orientat către soluții, cadrele didactice pot ajuta elevii să înțeleagă punctele lor forte și să identifice domeniile în care pot crește. În același timp, recompensele pozitive pot consolida comportamentele dorite și pot contribui la crearea unui mediu de învățare pozitiv și motivant. Combinate în mod corespunzător, aceste două tactici pot sprijini dezvoltarea continuă a elevilor și pot contribui la succesul lor pe termen lung în procesul educațional.

Bibliografie:

<https://revistaprofesorului.ro/nevoia-de-validare-in-activitatile-educationale/>

*“Valoarea educației școlare nu se află în învățarea a cât mai multor fapte și date, ci în antrenarea minții pentru gândire”
- A. Einstein.*

Școala are rolul de a-i pregăti pe elevi pentru viață, de a le forma competențe ce le vor fi utile și mai târziu, în contexte reale de viață. Pe lângă acestea, antrenarea minții are un rol foarte important, fiind parte integrantă din actul didactic. Indiferent de disciplina pe care o predă, fiecare profesor trebuie să aibă în vedere dezvoltarea operațiilor gândirii și stimularea gândirii critice. Ele încep de la clasele mici și se continuă până la finalizarea instruirii.

Pentru a face acest lucru, un cadru didactic va acorda o atenție deosebită planificării, pornind de la stabilirea a ce anume dorește să realizeze cu elevii, adică rezultatul final la care vrea să ajungă, stabilirea unor indicatori de realizare pentru stadiile fixate și schițarea planurilor de lecție. Gândirea necesită antrenament sistematic. Ea are nevoie permanent de exercițiu. Astfel, activitățile vor fi foarte bine alese, în concordanță cu obiectivele pe care profesorii și le stabilesc. O astfel de activitate ar putea fi dezbaterile organizate fie la nivelul clasei, fie la nivelul mai multor grupuri/clase de elevi sau, de ce nu, la nivelul instituției. Pentru stabilirea temelor de dezbateri, elevii pot fi consultați, ei fiind cei care propun teme de interes. La ciclul primar, procesele cognitive sunt în strânsă legătură cu dezvoltarea sistemului nervos. Dacă până la vârsta de 7 ani elevul are o gândire intuitivă, ulterior, se dezvoltă operațiile gândirii, conform lui Piaget, apărând stadiul operațiilor concrete. Practic, se dezvoltă operațiile logice. Gândirea critică este mai mult decât atât. Este cea prin care elevii gândesc independent, dezvoltându-le abilități de a face raționamente, de a analiza, judeca și argumenta. Tot ea este cea care îl ajută în relațiile sociale. Copiii vor tria tipurile de comportamente, vor judeca spre a identifica ce este pozitiv de negativ, de a avea o mentalitate sănătoasă. Un mod de a-i încuraja pe copii să se exprime este de a nu le tăia orice dorință de cunoaștere, de a nu le interzice să pună întrebări. Din contră, poate ar fi utilă organizarea unei sesiuni de argumente și raționări, acel ”DE CE?” să fie ca o mică secvență la ora de curs. Copiilor trebuie să li se permită să pună întrebări, să aducă argumente, provocări în discuțiile pe care le au unii cu alții. Astfel, ei analizează și alte puncte de vedere, emit judecăți de valoare. Profesorul are la dispoziție o umbrelă largă de metode pe care le poate utiliza.

Un exemplu este brainstorming sau metoda asaltului de idei ce poate fi folosită cu succes la orele de curs. Se folosește pentru a cerceta o temă dată, un subiect lansat spre discuție. Participanții au dreptul la un număr nelimitat de intervenții, într-o etapă a aplicării metodei critica fiind interzisă, în sensul că nu sunt acceptate observațiile negative. Pentru a lansa ideile este nevoie de un timp limitat ce va fi comunicat elevilor de la început. Mai există și brainsketching sau brainstorming cu schițe ce se derulează în grupuri de câte 5- 6 elevi. Se folosește atunci când soluția constă într-un desen, într-o schiță, un plan, un element grafic. Fiecare elev primește propriul suport de scris și va reda prin schiță, individual, cum vede rezolvarea problemei. După expirarea timpului, fiecare schiță trece pe la ceilalți coechipieri, pentru ca aceștia să intervină și să mai realizeze modificări asupra produselor realizate. Schițele sunt colectate și se va obține o variantă finală, unică, specifică acelui grup. La final, schițele se strâng și se expun, ca un tur al galeriei, să fie identificate de toți participanții. În aceeași ordine de idei se poate realiza și brainstorming-ul scris. Foile, după ce sunt lucrate cu soluții individuale la problema expusă, sunt puse jos și trecute din mână în mână, fiecare elev aducându-și aportul asupra conținutului redactat anterior de coleg.

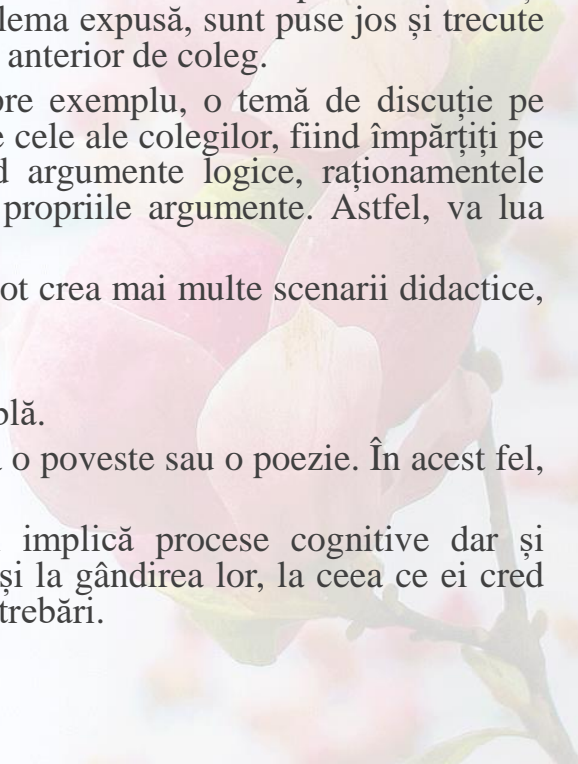
Controversa constructivă este o altă tehnică prin care elevii primesc, spre exemplu, o temă de discuție pe marginea unui text lecturat. Ei își vor exprima propriile opinii, le vor asculta pe cele ale colegilor, fiind împărțiți pe echipe. Vor exista echipe pro și echipe contra. Unele vor susține, aducând argumente logice, raționamentele colegilor efectuate pe marginea textului, celelalte nu le vor agreea, aducând propriile argumente. Astfel, va lua naștere o dezbatere foarte interesantă.

Metoda cuvintelor aleatorii poate fi percepută ca un joc de către elevi. Se pot crea mai multe scenarii didactice, precum:

- Pe foi distincte sunt scrise cuvinte și introduse într-o cutie.
- Sunt alese aleatoriu cuvinte dintr-o carte sau sunt dictate de elevi și scrise pe tablă.

Sarcina copiilor va fi de a identifica cât mai multe asocieri fiecărui cuvânt, de a crea o poveste sau o poezie. În acest fel, se dezvoltă și creativitatea.

Profesorul nu trebuie să neglijeze faptul că dezvoltarea gândirii implică procese cognitive dar și metacognitive. Elevii nu trebuie să se gândească doar la conținutul predat, ci și la gândirea lor, la ceea ce ei cred despre acele lucruri. Elevii trebuie antrenați să ia decizii cât mai des, să pună întrebări.

NIVEL GIMNAZIAL

01

Rolul gimnasticii în dezvoltarea copiilor

Prof. Andreea Darie

02

Students Assemblies – more popular

Prof. Mădălina Jumugă

03

Activități outdoor în cadrul lecțiilor de limba și literatura română- Exemple de bune practici

Prof. Elena Ioan

04

E-Learning in Teaching English

Prof. Lucreția-Alexandra Gabroveanu

05

Innovations in ESL Classroom

Prof. Andreea Drăgunea

06

Trei metode moderne de predare a literaturii
române la gimnaziu și liceu

Prof. Alina Dan

07

Keeping students engaged during holidays

Prof. Ruxandra Florea

08

Motivating children to write

Prof. Alina Damian

09

Dezvoltarea spiritului de echipă prin sport

Prof. Bianca Becze

10

Mindfulness and Resilience in Schools

Prof. Valeria Turcu

11

Relațiile sănătoase ale elevului nu sunt
lipsite de conflict

Consilie Iuliana Benghia

Rolul gimnasticii în dezvoltarea copiilor

prof. Andreea Darie

Ce este gimnastica?

“Gimnastica este un sport care implică o serie de mișcări care necesită: forță fizică, flexibilitate (mobilitate), echilibru, rezistență, grație și conștientizare motrică. (coordonare, orientare spațială, etc).” Gimnastica de performanță are mai multe ramuri: gimnastică artistică, gimnastică ritmică, gimnastică aerobică, gimnastică acrobatică, sărituri la plasă elastică.

Dintre ramurile enumerate mai sus, gimnastica artistică este cea mai veche ramură. A fost practică de sportivi români consacrați precum: Nadia Comăneci, care a luat prima notă de 10 din istoria gimnasticii artistice, Marian Drăgulescu, campion mondial, european și vicecampion olimpic la acest sport, Andreea Răducan, medaliată cu aur pe echipe și argint la sărituri în cadrul jocurilor olimpice și campioană mondială și europeană și mulți alții.

De ce să practice copiii gimnastică?

- Gimnastica poate fi practică de la vârste fragede, 4-5 ani, deoarece la aceste vârste articulațiile copiilor sunt mai elastice, astfel mobilitatea se dezvoltă mult mai ușor decât la adulți.
- Este un sport care poate fi practicat la orice vârstă, fiind condiționat doar de pregătirea fizică și de posibilitățile practicantilor în exercitarea elementelor specifice;
- Dezvoltă aptitudini motrice individuale;
- Conține valențe formative sau educative (gândire critică, motivație, luare de decizii, implicare activă, gândire critică etc.);
- Contribuie la dezvoltarea fizică armonioasă;
- Dezvoltă aptitudinea de socializare.

Pentru părinții care doresc să își îndrume copiii spre gimnastică, trebuie să știe faptul că, la primele antrenamente copiii vor face cunoștință cu gimnastica de bază, compusă din exerciții, alăturări de mișcări sau elemente de inițiere. Antrenamentele sunt atractive, combină distracția cu executarea exercițiilor specifice. Copiii descoperă ce pot face corpurile lor prin exercițiile pentru dezvoltarea mobilității, coordonării sau a forței. Ritmul și tempoul sunt dezvoltate prin intermediul muzicii, care îmbină perfect mișcările ritmice ale corpului împreună cu elementele însușite.

Gimnastica este un sport plin de beneficii pentru orice practicant. Acesta ajută și în practicarea altor sporturi, fie de loisir, fie de performanță.

Resurse bibliografice:

<https://elena1r.wixsite.com/efs-online/gimnastica>

Students Assemblies – more popular prof. Madalina Jumuga

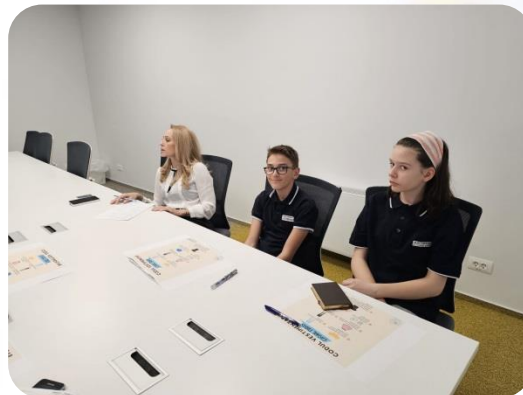
Participating in extracurricular activities during your academic journey can be an enriching experience that goes beyond textbooks and classrooms. Being part of an assembly students explore their interests, engage with like-minded individuals, and develop crucial skills that foster personal and professional growth.

Student organizations offer a unique opportunity to connect and build relationships with fellow students who share similar interests, but also with teachers or management staff, that allow members to develop and hone their leadership abilities.

Because being a member in an organization inside school means you become a voice for your class-mates, the first step to get here is to submit your application and to start gathering votes. Classmates may have more options for choosing their spokesman, so if you want to be elective, you should gain the sense of community and listen to other's ideas and needs. Once you've been chosen, you become a member and you can hold a formal position or take on responsibilities within the organization. These experiences provide a practical foundation for future leadership roles, helping you stand out in academic, professional, and personal settings.

Student assemblies cover a wide range of interests, including academic subjects, hobbies, sports, cultural activities, and community services. Joining a student organization allows you to delve deeper into your passions and explore new interests. This exploration not only helps you discover your strength and talents but also provides opportunities for your mates' fulfillment and expression.

At JUST 4 KIDS GREEN CAMPUS students from all secondary level classes are included in the most important debate forums at school level, so that the decisions taken by those in charge are based on the needs and interests of the primary beneficiaries.

The most recent decisions voted in our students' council were:

- Carrying out as many outdoor lessons as possible
- Casual Friday – the day in which students and teachers are encouraged to let their uniform at home and dress casually
- A school radio – with breaking news from school life but also fun facts, trending music and a rubric called “Did you know...?”
- More projects, fewer tests

By joining these extracurricular activities, you can build networks, develop leadership skills, enhance personal growth, explore your interests, boost your resume, and create lasting memories and friendships. So, step out of your comfort zone, get involved, and unleash your potential through the diverse opportunities offered by student organizations. Embrace the journey, embrace growth, and unlock a world of possibilities!

Activități outdoor în cadrul lecțiilor de limba și literatura română

Exemple de bune practici

prof. Elena Ioan

Putem elimina rutina din cadrul orelor desfășurate în sala de clasă prin intermediul activităților outdoor. Acestea presupun schimbare a mediului și realizarea lecțiilor afară, în aer liber, în mijlocul naturii, într-un cadru relaxant, oferind elevilor posibilitatea dezvoltării creativității. De asemenea, în cadrul acestor lecții elevii vor utiliza elementele din mediul înconjurător, fără a avea influența tehnologiei din sala de clasă. Aceștia se vor conecta cu lumea reală și se vor bucura de experiențe inedite.

Pentru a desfășura astfel de lecții, ai nevoie de spațiu în curtea școlii sau într-un alt loc din apropierea acesteia – un parc, o pădure – care să fie departe de factorii perturbatori, precum: traficul, anumite fabrici, utilaje agricole etc.

Orele de limba și literatura română se pot desfășura în afara sălii de clasă, adaptând metodele și materialele didactice utilizate.

Exemplu de activitate:

Clasa: a VII-a A.

Unitatea de învățare: Granițe între lumi.

Titlul lecției: Textul narativ literar.

Tipul lecției: Recapitulare.

Durata: 50 de minute.

Modalitatea de evaluarea a activității: interevaluarea, aprecierea verbală.

Locul de desfășurare: Curtea școlii.

Descrierea activității

Pregătirea activității:

Elevii sunt anunțați că lecția se va desfășura afară, iar aceștia își pregătesc materialele necesare (auxiliarele, caietele, pixuri, creioane).

Desfășurarea activității:

Ajunși afară, elevii deschid cărțile cu modele de teste pentru Evaluarea Națională la pagina 138. Aceștia citesc cu voce tare cele două texte suport și rezolvă prima parte a testului (noțiunile de literatură și întrebările de înțelegere a textului narativ). Activitatea se desfășoară frontal, elevii fiind așezați pe iarbă, în cerc. Aceștia notează rezolvările în caietele de clasă.

Încheierea activității:

Activitatea se încheie prin realizarea unei liste cu texte literare citite de elevi ca lectură suplimentară sau studiate la clasă care pot fi asociate cu fragmentul extras din opera „Ion”, de Liviu Rebreanu.

Elevii sunt anunțați tema pentru acasă: Asociază fragmentul extras din romanul „Ion”, de Liviu Rebreanu cu altă operă literară studiată sau citită ca lectură suplimentară, prezentând în 50-100 de cuvinte, o valoare culturală comună, prin referire la câte o secvență reprezentativă.

Fac aprecieri verbale colective și individuale, iar elevii aleg un emoticon care să ilustreze starea pe care o au la finalul lecției.

Surse:

1. Manual de educație outdoor -Liflong Learning Programme 2010-2012.
2. <https://lfl.org.uk/free-resources/>.

E-LEARNING IN TEACHING ENGLISH

prof. Lucretia-Alexandra Gabroveanu

Globalization and technological change-processes that have simultaneously accelerated in the last 20 years are the basis of a new world economy, put in movement of technologies, fueled by information and driven by knowledge. The expansion of this global economy has major implications in structure and goals educational institutions. Because the current period of the information shrinks continuously, and the degree of access to information increases exponentially, the system educational can no longer remain focused on the transmission of a rigid set of knowledge from the instructor to the learner in a fixed period of time.

It is known that today's society demands continuous training that allows the people involved in the educational act a permanent update of those knowledge acquired during formal education. In this context, new technologies of information make significant contributions to the way of organization and communication of information, the promotion of new ways of reading and writing texts. Information technologies allow the storage, access and recovery of some large amounts of information. Writing and reading texts register changes in especially qualitative, in the sense in which it goes from a linear printed text to the ability to read and write a hypertext in an electronic environment. At this level, this requires the presentation of the notion of e-learning.

E-learning is a self-paced online learning method that uses new multimedia technologies for training. The use of the Internet improves the quality of learning because it facilitates access to resources and services, as well as distance exchanges and collaboration.

The 21st century confronts its citizenship with new choices, opportunities and challenges due to the all-pervading technology into all spheres of life. In this era, the educational institutions cannot remain mere venues for the transmission of a prescribed set of information from teacher to student over a fixed period of time rather the educational institutions must promote “learning to learn” i.e. the acquisition of knowledge and skills that make possible continuous learning over the lifetime. So it becomes the responsibility of the teachers to shape up accordingly to meet the demands of the day.

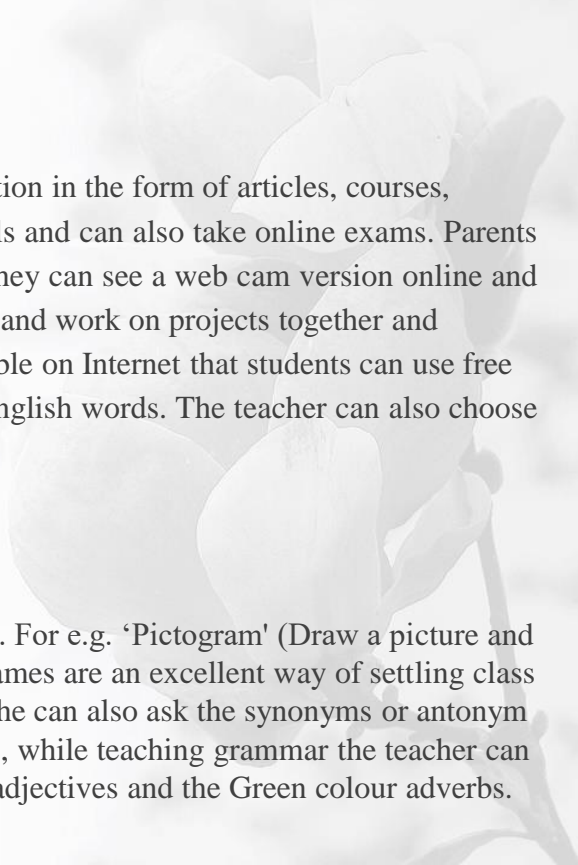
“The need of the day is to equip people with proficiency in the English language and this is possible only with a proper blend of edification and e-learning tools (modern technologies). Traditional teaching and learning paradigms have been shaken by the impact of the integration of e-learning tools into educational practices. E-learning is a diverse range of technological tools and systems that can be utilized by capable and creative teachers to enhance teaching and learning situations. These are used to make learning more interesting, motivating, stimulating and meaningful to the students. These tools have been touted as potentially powerful enabling tools for educational change and reform as they are making marked inroads into the combination of digital technologies and English language learning.

Using the Internet

Internet is not merely a source of authentic material in English but also a source of information in the form of articles, courses, conferences and many more. The teacher can send assignments to the students through e-mails and can also take online exams. Parents can view their children's work online at any time. Students do not miss their lessons as now they can see a web cam version online and get worksheets and notes from electronic online whiteboards. Schools are linked in a network and work on projects together and prepare materials online. Every school has got its own website. Many software are also available on Internet that students can use free of cost. Spelling Bee is one of those an internet resources, which helps the students to spell English words. The teacher can also choose the level of difficulty that s/he wants to train to his/her students.

Smart-boards

The teacher can use smart board to enhance students' language skills in play way method. For e.g. 'Pictogram' (Draw a picture and guess the word) can be played. With younger learners spelling races are very popular. Word games are an excellent way of settling class es and revising vocabulary. S/he can use anagrams or jumbled sentences for the Learners or s/he can also ask the synonyms or antonyms or the lexis or collocation words. The teacher can use different colours when writing. For eg., while teaching grammar the teacher can use the Blue colour pen for the nouns, the Yellow colour for the verbs, the Red colour for the adjectives and the Green colour adverbs.

Mobile Phones

The use of mobile phones as a learning tool has a wide variety of applications. The teacher can ask the students to make a photo documentary using the camera function on their mobile phones. The teacher can assign a theme for the documentary to the students. After taking a sufficient number of photos, the students can upload the documentaries prepared by them to websites such as Flickr and type narrative descriptions for each picture to share with their teachers, classmates, family and friends. Instead of taking out a dictionary, the students can simply use their translator, and instead of trawling through books for a piece of literature, they can find the book online books and be directed to a specific word.

Other tools of e-learning are: podcasting, blogs, social media and different online platforms”

(Use of E-Learning tools in teaching English - Purva Chhabra, International Journal of Computing & Business Research).

When we talk about the flexibility of e-learning programs we have in mind how they adapt to the time and availability of the person engaged in the learning process. A course delivered online can be completed in stages, it offers the possibility of resuming desired/fuzzy modules, allows access at any time and at any time with using a username and password. In other words, it adapts to the rhythm individual and learning peculiarities.

With a modular structure, an e-learning program can be adapted both according to function the type of information transmitted (eg: technical, symbolic language, etc.), as well as the level of knowledge of the audience (by selecting only those sections identified as Relevant following a knowledge pre-testing process).

References:

- Use of E-Learning tools in teaching English - Purva Chhabra, International Journal of Computing & Business Research;
 - Despre E-Learning in sistemul de invatamant – Stratan Natalia, Universitatea de Stat din Tiraspol;
 - <https://portalhr.ro/avantajele-e-learning-ului/>.
-

Innovations in the ESL Classroom

prof. Andreea Drăgunea

In the ever-evolving landscape of education, the English as a Second Language (ESL) classroom stands as a dynamic arena where innovative teaching methods are constantly reshaping the learning experience for students worldwide. ESL educators are at the forefront of pedagogical innovation. Let's explore some of the most impactful innovations transforming ESL classrooms today.

Technology has become an indispensable tool in modern education, and ESL classrooms are no exception. Interactive whiteboards, language learning apps, and multimedia resources offer immersive learning experiences that engage students and cater to diverse learning styles. Virtual reality (VR) and augmented reality (AR) technologies transport students to English-speaking environments, providing authentic language practice and cultural immersion without leaving the classroom.

Blended learning combines traditional face-to-face instruction with online learning platforms, providing flexibility and personalized learning experiences for ESL students. Teachers curate digital resources, interactive activities, and multimedia content to supplement classroom instruction, allowing students to review materials at their own pace and receive immediate feedback.

Project-based learning empowers ESL students to apply language skills in real-world contexts, fostering creativity, critical thinking, and collaboration. Teachers design projects that require students to research, problem-solve, and communicate effectively in English, such as creating multimedia presentations, producing podcasts, or participating in global collaborative projects. PBL not only enhances language proficiency but also cultivates 21st-century skills essential for success in a globalized world.

Recognizing that ESL students possess unique learning needs and abilities, differentiated instruction tailors teaching strategies and content to meet individual student needs. Teachers employ a variety of instructional methods, such as small group activities, peer tutoring, and scaffolded tasks, to accommodate diverse learning styles, language proficiency levels, and prior knowledge. By providing multiple pathways to learning, differentiated instruction promotes student engagement, mastery, and academic growth.

Authentic assessment evaluates ESL students' language proficiency and skills through real-world tasks and performances that mirror authentic communication contexts. Instead of traditional tests and quizzes, students demonstrate their language abilities through projects, presentations, debates, portfolios, and performance-based assessments. Authentic assessment promotes meaningful learning experiences, encourages critical thinking and creativity, and provides valuable insights into students' language development and progress.

In conclusion, the ESL classroom is a vibrant hub of innovation, where educators harness the power of technology, embrace diverse teaching approaches, and cultivate inclusive learning environments to empower students on their language learning journey.

Bibliography

https://www.teachingenglish.org.uk/sites/teacheng/files/C607%20Information%20and%20Communication_WEB%20ONLY_FINAL.pdf

Trei metode moderne de predare a literaturii române la gimnaziu și liceu

prof. Alina Dan

Predarea clasică nu mai este de mult atractivă nici pentru elevi, nici pentru profesori. Dincolo de factorul ”plictiseală”, pe care îl invocă ambele tabere, apar alte motive care impun adoptarea metodelor moderne de predare, printre care amintim necesitatea consolidării coeziunii de grup și interdisciplinaritatea.

Dacă orele de gramatică pot fi dinamizate mai ușor, cele de literatură, și așa nu foarte pe gustul elevilor, necesită o atenție specială și o implicare mai mare în selectarea metodelor și a mijloacelor de predare, astfel încât ele să devină atractive și să asigure o asimilare temeinică a informațiilor.

Mai jos, sunt trei metode moderne de predare a literaturii române aplicabile atât claselor de gimnaziu, cât și celor de liceu.

Metoda Piramidei sau metoda bulgărelui de zăpadă presupune acumularea treptată a opiniilor individuale ale participanților. Are ca principiu de bază împletirea activității individuale cu cea de grup. Profesorul expune elevilor datele problemei în cauză. Elevii o rezolvă mai întâi individual, în aproximativ 5 minute. Elevii formează apoi diade, pentru a discuta rezultatele la care a ajuns fiecare. Se vor forma 2 grupe mari, egale ca număr, în care se dialoghează asupra soluțiilor pentru care s-a optat. Întreaga clasă, reunită, discută sarcina de lucru aleasă de profesor, analizează atât soluțiile la care au ajuns până în această etapă, cât și problemele la care trebuie găsite răspunsuri. Se optează pentru soluția cea mai bună și se stabilesc concluziile întregului colectiv. Această metodă poate fi utilizată cu succes la orele de literatură. Sarcina de lucru ar suna astfel:

- Cum ați reacționa în locul ciobănașului avertizat de mioara năzdrăvană?
- Cum ați fi preferat să utilizați scrisoarea adversarului politic, dacă ați fi fost în postura lui Nae Cațavencu?

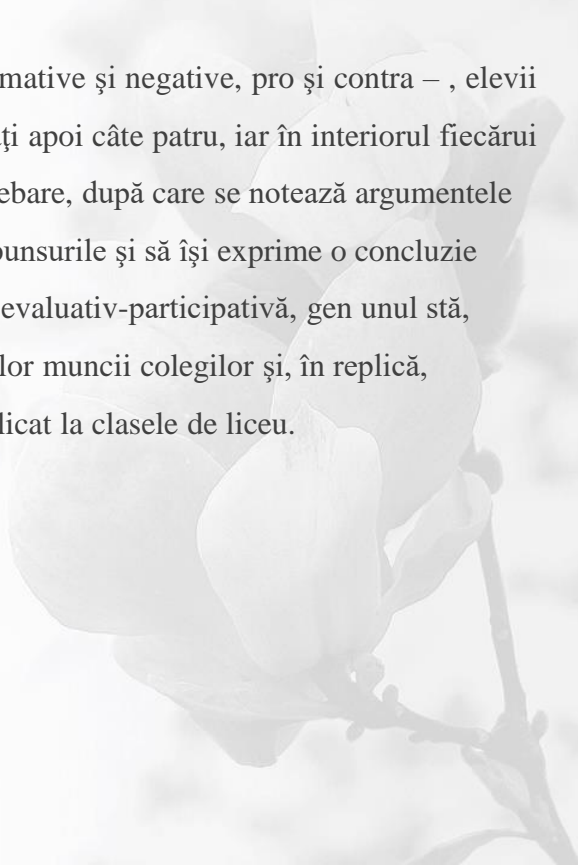
Braistormingul (metoda “asaltului de idei”) este o metodă interactivă inițiată de Alex Osborne. Acesta i-a descoperit și valorizat funcția distinctă, aceea de a înlesni căutarea și găsirea celei mai adecvate soluții a unei probleme de rezolvat, printr-o intensă mobilizare a ideilor tuturor participanților la discuție.

Metoda “asaltului de idei” are drept scop emiterea unui număr cât mai mare de soluții privind modul de rezolvare a unei probleme, într-un grup coordonat de un moderator ce îndeplinește rolul de animator și de mediator al discuției.

Rețeaua de discuții este o metodă ce presupune o condiție obligatorie, existența unui conținut al învățării conflictual, deci care să suscite interpretări diferite, impunând formularea unei întrebări binare asupra acestuia. Astfel, metoda este perfectă pentru orele unde este studiat textul dramatic.

După ce profesorul formulează o întrebare – care să permită în egală măsură răspunsuri afirmative și negative, pro și contra –, elevii meditează la aceasta și își formulează, într-un timp dat, propriile răspunsuri. Elevii sunt grupați apoi câte patru, iar în interiorul fiecărui cvartet, în câte două diade. În fiecare diadă, apoi în fiecare cvartet, se discută răspunsul la întrebare, după care se notează argumentele care susțin fiecare tip de răspuns, pe o foaie de caiet. Fiecare grup trebuie să își sintetizeze răspunsurile și să își exprime o concluzie privitoare la problema de dezbătut. Eventual, la sfârșitul discuțiilor se apelează și la o metodă evaluativ-participativă, gen unul stă, ceilalți circulă sau turul galeriei, care permite elevilor vizualizarea și reflecția asupra rezultatelor muncii colegilor și, în replică, evaluarea și autoevaluarea propriilor rezultate ale muncii. Aceasta metodă este mai ușor de aplicat la clasele de liceu.

Keeping students engaged during holidays

prof. Ruxandra Florea

What is the role of a holiday? Should students play and spend time with family and friends without being involved in any academic activity? I believe there should be a balance between these two ideas and teachers should adapt or even change the task so that students would not feel they are at school. According to Cambridge Dictionary “holiday is an extended period of leisure and recreation especially one spent away from home or in travelling”. Recently, a new term has been coined which is staycation or “the holiday that someone spends at home in their own country rather than travelling.” In the following part I am going to list holiday or staycation idea tasks that teachers can use in class.

1. **Cambridge Dictionary Plus App**

Besides the traditional tool for searching new words, students can learn new words by checking the Words of the Day, by creating their own word lists or by looking for specific word lists. Moreover, they can also play different grammar and vocabulary quizzes.

2. **Cambridge English Thesaurus**

This is such a practical toolkit with ideas for teachers. The activity that I liked most is called “Meme It” which is an activity where students can be assigned tasks to create memes from articles as holiday homework. After the holidays, students can share their memes with the rest of the class.

3. **Linguistic Landscape**

“Languages that appear in flashy advertisements and commercials, names of buildings, streets and shops, instructions and warning signs, graffiti and cyber shape.” (www.jbe-platform.com)

Travel signs are such fantastic linguistic tools and that is why we can take advantage of them. One activity that can be assigned to students is to tell them to take photos of three signs they see in English during their holiday and then to create a collage.

1. **Make a Video Interview**

With this task, we can encourage our students to explore their creativity. They can come up with their own questions, considering the holiday theme, and then ask their friends the questions which they created themselves. After that, they have to create video interviews which they are going to present to their class.

1. **Holiday Projects**

Using Padlet, students can collect ideas throughout their holiday break.

1. **Practise English with the News**

On www.breakingnewsenglish.com there are different worldwide updated news articles at different levels. What teachers can do is to tell students to read a number of authentic materials or pieces of news and to write in their journals what they chose the articles and what they learnt while reading them.

Bibliography:

Scrievener, Jim. Learning Teaching. 3rd ed., Macmillan Books for Teachers, 2013.

“Cambridge Thesaurus | Synonyms, Antonyms and Examples.” @CambridgeWords, 19 July 2023, dictionary.cambridge.org/thesaurus.

“Cambridge Dictionary Plus.” Cambridge.org, 2019, dictionary.cambridge.org/plus/.

“LinguisticLandscape.” www.jbe-Platform.com, www.jbe-platform.com/content/journals/22149961

Banville, Sean. “Breaking News English - Easier News Lessons.” [Www.breakingnewsenglish.com](http://www.breakingnewsenglish.com), 2019, breakingnewsenglish.com/.

Motivating children to write

prof. Alina Damian

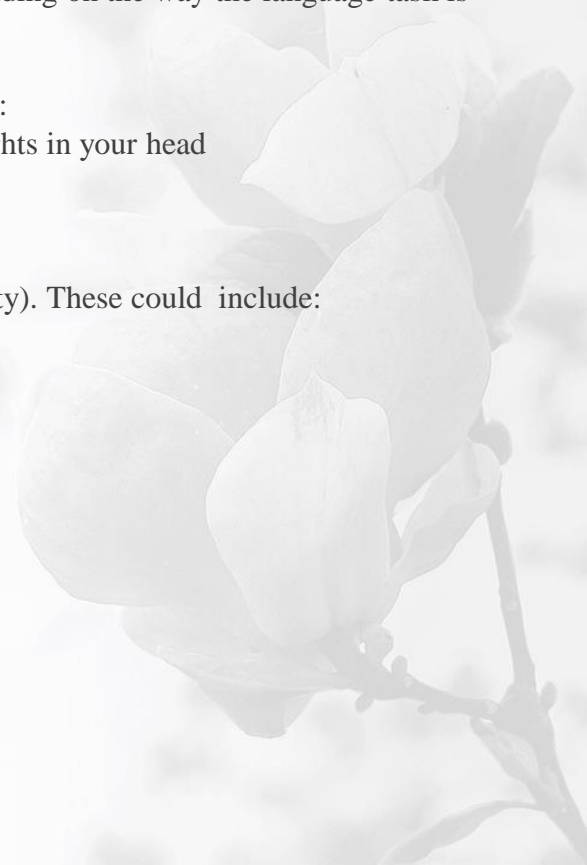
There are a number of common misconceptions about children's writing. For example, many people believe that writing is just practicing handwriting and copying exercises from a book. There is also a common view that writing in English can be mastered simply by knowing the shape and sound of each letter of the Roman alphabet. In addition, many teachers believe that children learning English are incapable of writing meaningfully and creatively until they have a wide vocabulary and are proficient writers. As Valentine (2001) notes, there seems to be a 'myth' that children learning English as a foreign or second language are unable to attempt composing a piece of meaningful text until they have a sufficient grasp of writing 'correctly' at word and sentence level and have achieved a certain degree of fluency regarding vocabulary range and use of structures. Contrary to common belief, children in this context are capable of achieving meaningful composition, even if their language level is quite low, depending on the way the language task is structured and the nature of support they receive from the teacher.

Writing is much more than just practicing handwriting and completing exercises. It is about:

- thinking of what you wish to say and trying out the language to set down in words the thoughts in your head
- expressing opinions
- describing real and imaginary worlds, the ordinary and the fantastic
- playing with sounds, experimenting with words, making up **rhymes**, and writing poetry.

Children should be given free access to a variety of tools for writing (depending on availability). These could include:

- colored wax crayons
- coloured pencils
- pastels: similar to chalk but with an oil base
- ballpoint pens
- pencils
- felt-tip pens
- chalk
- paint

Children should have opportunities to write on different surfaces and not only in books. These could include:

- chalkboards
- shaped pieces of paper
- paper of different sizes and colors
- card
- wallpaper
- shaped books.
- books made by the children themselves
- old T-shirts
- pebbles or stones
- name labels
- memo pads
- registers

Writing can be in many different contexts or genders, for example:

- making greetings cards
 - keeping diaries
 - designing home-made books
 - creating word banks
 - making lists
-

Writing also helps children to make sense of the English they use in class when they play games, act out a role-play, or listen to a story. These are good contexts for introducing the relationship between written and spoken words, for example, by showing the text of a storybook while telling the story, or by giving out written instructions for games----at a later stage, children can write their own. Copying the letters of the alphabet can be boring for the children. The best way of motivating children to write is to give them plenty of opportunities to write in a variety of contexts and to encourage them to share their writing with others. The audience is usually the class teacher, but with imagination, there are many opportunities for children's writing to reach a much wider audience.

Teacher's enthusiasm is crucial to the success of any writing program, as children need to see the teacher as a skilled writer who models the writing process by demonstrating various writing skills. As this book is meant for teachers all over the world in many different situations, we encourage you to experiment with the activities and make them your own, adapting them in any way to suit the specific needs and talents of the children you teach. We hope you find some new ideas for sharing with the children or are reminded of activities that you may not have used for a while but remember as successful in getting children to write.

Source:

Resource books for teachers- Writing with children, Jackie Reilly & Vanessa Reilly, Oxford University Press.

Dezvoltarea spiritului de echipă prin sport

prof. Maria-Bianca Becze

Spiritul de echipă reprezintă una dintre calitățile esențiale ce aduce numeroase beneficii dezvoltării armonioase a copilului și în special îl pregătește pe acesta pentru a face față provocărilor vieții de adult atât pe plan social, cât și emoțional sau îl învață diverse mijloace pentru a reuși să-și atingă obiectivele, prin formarea unei fundații solide în obținerea succeselor de la maturitate.

Spiritul de echipă nu este înnăscut, el se învață și se consolidează pe parcursul vieții, în special în perioada copilăriei, la vârsta preșcolară și școlară, prin integrarea copiilor în diverse grupuri și activități ce presupun lucru în echipă.

Nu este un secret faptul că unul dintre cele mai eficiente mijloace prin care putem dezvolta spiritul de echipă este sportul și practicarea disciplinelor sportive de tip-jocuri sportive cum ar fi: fotbal, baschet, volei, handbal, și altele. Deși anumite discipline sportive au caracter individual, a face parte dintr-un colectiv sau dintr-o echipă ce are scopuri comune, aduce doar beneficii în încercarea dezvoltării spiritului de echipă, și aici ne referim la sporturile individuale: gimnastică, înot, karate, atletism, și altele.

Există anumite strategii, valori sau abilități de care este nevoie să ținem cont atunci când ne dorim să dezvoltăm spiritul de echipă prin sport, și anume:

1. Comunicarea- cheia unei comunicări eficiente în echipă este onestitatea și deschiderea spre dialog. De asemenea, este important să știm să ascultăm, dar fără a fi pasivi și să-i încurajăm pe ceilalți să-și transmită ideile și opiniile.
2. Cooperarea- ne referim în special la lucrul în echipă, la susținerea reciprocă, precum și la completarea punctelor slabe ale celorlalți. Într-o echipă e important să ne cunoaștem abilitățile individuale și să face un pas în spate pentru a oferi șansa celor care pot aduce un plus în îndeplinirea scopului comun.
3. Încrederea și respectul- spiritul de echipă se consolidează prin încredere și respect reciproc între membrii echipei. Este important ca aceștia să-și arate aprecierea și recunoștința unii față de alții.

-
4. Stabilirea obiectivelor comune- lucrul în echipă trebuie să se focalizeze pe identificarea unor obiective comune clare și realiste pentru a aduce unitate și pentru a motiva echipa.
 5. Învățarea din eșecuri- este important ca echipa să învețe din eșecuri și să le transforme în oportunități de progres și învățare. Perseverența este calea spre succes, iar încurajarea reciprocă duce la formarea unei stări de bine în echipă și oferă resursele necesare pentru a merge mai departe și a trece peste eșec.
 6. Celebrarea succeselor- bucuria succesului și recunoașterea eforturilor individuale consolidează legătura dintre membrii echipei.

Spiritul de echipă poate fi perceput greșit și poate avea efecte negative asupra dezvoltării copilului, în momentul în care nu este introdus și prezentat potrivit în viața acestuia.

MINDFULNESS AND RESILICENCE IN SCHOOLS

prof. Valeria Turcu

Mindfulness is great for any child who has a hard time paying attention. It helps kids get a grip on their feelings and what they're thinking about. Mindfulness can help with transition times, when kids can often have trouble shifting their focus from something they're involved in to something new.

In recent years, the positive correlation between mindfulness and resilience has gained visible importance. For this purpose, this study aims to increase the academic resilience and mindfulness level of vocational high school students with a low socioeconomic background, who often have lower resilience toward learning English as a foreign language. Resilience is the process and outcome of successfully adapting to difficult or challenging life experiences, especially through mental, emotional, and behavioral flexibility and adjustment to external and internal demands.

A number of factors contribute to how well people adapt to adversities, including the ways in which individuals view and engage with the world, the availability and quality of social resources, and specific coping strategies.

Psychological research demonstrates that the resources and skills associated with resilience can be cultivated and practiced. The Pedagogical Role of Mindfulness -Mindful and Contemplative Pedagogy- is an approach to teaching and learning which encourages instructors and learners to be in the present moment, to fully engage in teaching and learning, and to achieve focus and attention in the classroom while learning.

There are many strategies and techniques a teacher can implement at the class level in order to achieve better scores and results or increased academic level in his/her students. Regardless of discipline and educational context, contemplative practices can complement classroom activities to transform the way students learn information and transform the learning environment. Many of the activities that instructors already use in the classroom—writing, deep listening, reflection—may be intentionally (re)designed to emphasize mindful and contemplative practices.

Mindful and contemplative practices benefit both instructors and students in the following ways:

During class

- Be transparent and intentional with students so that they understand the purpose of the practice and how it relates to their learning.
- Share the purpose of the practice with your students so they can decide if they would like to participate.

-
- Contextualize it in the course so that students understand how it is affecting their learning.
 - Provide an opportunity for students to opt-out during any practice and reassure them that they continue to be part of the group whether they participate or not
 - If appropriate, give students an opportunity to discuss their experiences with each other.

Most importantly – incorporating mindful and contemplative practices cannot be a one-time occurrence. Include them on a regular basis within your learning space to witness their benefits. Different people learn in different ways and while one person may learn by reflecting on a positive outcome, another may find it most useful to focus on a situation they found challenging. It is important that reflection is done in the way that suits you best to provide the greatest benefit.

There are a number of common teaching and learning challenges where mindful and contemplative practices may be helpful. Consider these examples of practices, their impact, and how much time is required to implement them in a learning environment. You can use these practices in an online or traditional, face-to-face setting.

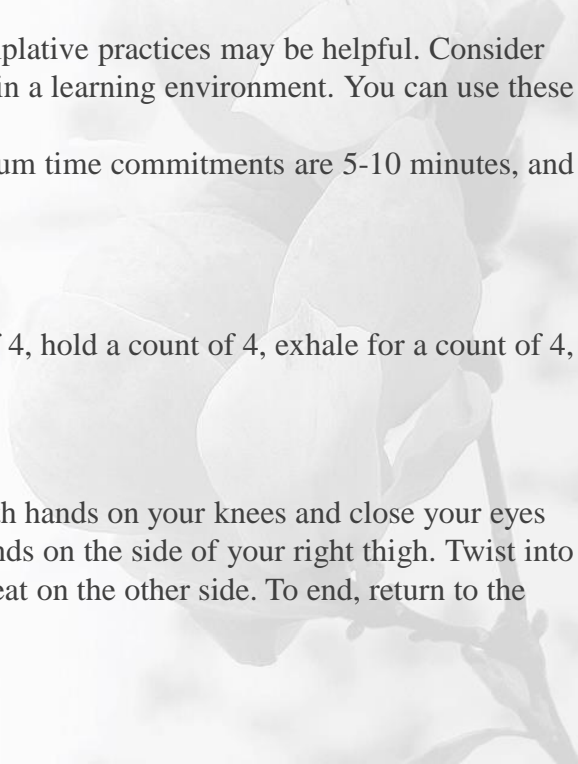
For those with a low time commitment, those activities should take 5 minutes or less. Medium time commitments are 5-10 minutes, and high time commitments are 10+ minutes.

Breathing meditation

Students take time to breathe mindfully. Trace a box in your mind as you inhale for a count of 4, hold a count of 4, exhale for a count of 4, and hold a count of 4. Repeat a few times. You will have more focus to continue your day.

Gentle stretch

Use mindful movement to refocus. Position yourself relaxed and attentive in a chair. Place both hands on your knees and close your eyes or soften your gaze. Take in two slow deep breaths. Turn to your right side and place your hands on the side of your right thigh. Twist into a comfortable stretch while breathing in. Then release the breath and return to the center. Repeat on the other side. To end, return to the center and do two or three grounding deep breaths.

Energy release

Rub hands together, clap, and shake out your hands. Immediately releases built-up tension.

Usually, Contemplative Pedagogy and Mindfulness occurs with a reason, namely to develop creative thinking and attention in an Age of Distraction.

Over the last decade, there has been a considerable expansion of mindfulness programs into a number of different domains of contemporary life, such as corporations, schools, hospitals and even the military. Understanding the reasons for this phenomenon involves reflecting upon the nature of contemporary capitalism and mapping the complexity of navigating new digital technologies that make multiple and accelerated solicitations upon attention and our affective lives.

Whilst acknowledging the benefits of mindfulness practice, this article argues that it is equally important to attend to the ethical framework that gives orientation to these practices and the outer conditions that shape lived daily experience, such as school or work environments. I suggest that the well-meaning efforts to secularize mindfulness, provide scientific evidence for its effectiveness, and introduce it to wider publics may have served to impoverish the rich contribution that practices of mindfulness, situated within a broader ethical framework, can make to human lives, and arguably contribute to the educational endeavor. For example, the emphasis on transforming inner conditions of students' lives can lead to the neglect of outer conditions, such as structural inequality, or unhealthy and exploitative work practices. This can result in practices that privilege individual wellbeing over compassion and concern for the happiness of others, providing a buffer against loving attention to the world and others. Instead, I ask how mindfulness in educational settings could come to be viewed in a different light if we reflect upon the ways in which school environments and curricula can promote mindfulness, awareness, sensitive inquiry, and contemplative practices through the day, rather than offering it as a discrete intervention focused on the self and wellbeing.

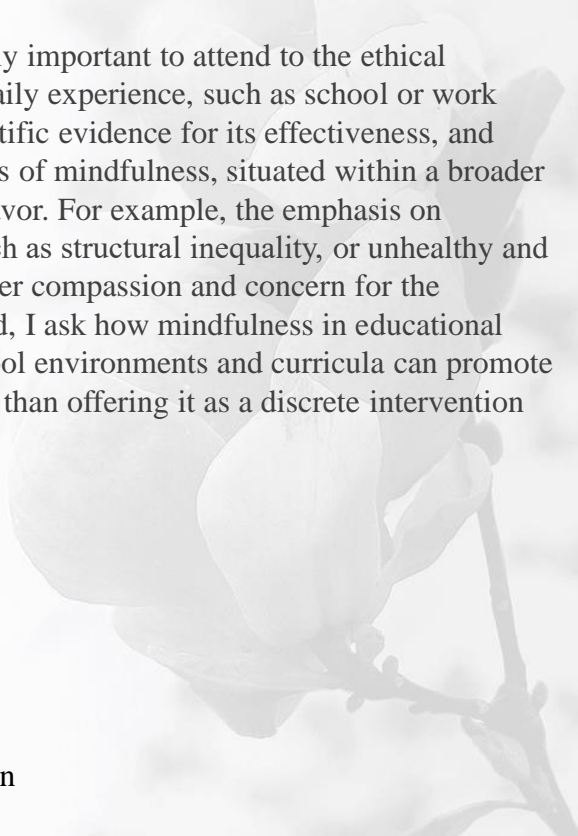
Bibliography

<https://www.mayoclinic.org/healthy-lifestyle/consumer-health/in-depth/mindfulness-exercise>

<https://www.apa.org/topics/resilience>

<https://www.everydayhealth.com/wellness/resilience>

<https://www.hcpc-uk.org/standards/meeting-our-standards/reflective-practice/what-is-reflection>

Relațiile sănătoase ale elevului nu sunt lipsite de conflict consilier Iuliana Benghia

Lumea elevilor este plină de provocări, întrebări, dar și de oportunități de creștere și dezvoltare cognitivă și umană. Printre acestea, apariția unui conflict are mereu o conotație negativă, în special prin filtrul adulților. Conflictul apare de multe ori într-un mod neașteptat, generează tensiuni, frici, anxietate, poate împărți elevii în două sau mai multe tabere, apar victimele și se numesc agresorii și, de cele mai multe ori, se finalizează cu un sentiment de vină, rușine și pierdere. Elevii trăiesc intern conflictul printr-o stare de agitație, preocupare, neliniște și au tendința să împartă lucrurile în alb-negru, bine-rău, pozitiv-negativ. În general, vor încerca singuri să își soluționeze conflictele, apelând târziu la suportul unui adult. De cele mai multe ori, la suprafață se vede și se lucrează doar cu manifestările de dezorganizare ale conflictului: agitație, confuzie, agresivitate, neatenție, sentimentul de nedreptate și de a nu fi ascultat, diada victimă-vinovați sau inadaptarea, singurătatea. Toate aceste comportamente sunt mecanisme de apărare ale copilului, care încearcă să reacționeze în fața conflictului și să proceseze ce se întâmplă cu sine, cu celălalt și cu lumea. Conflictele pot avea la bază diverse motivații, de la cele mai mici, neimportante, până la conflictele foarte mari, supărătoare, care se cronicizează în timp. Totodată, conflictul vorbește despre faptul că cineva (elevul) se află într-una din următoarele situații:

- Afișează idei, păreri, valori, judecăți diferite de ale celorlalți colegi;
- Este rigid, inflexibil în legătură cu ale situații sau puncte de vedere;
- Simte că nu este văzut, ascultat, acceptat de către grup și intră în coliziune cu lumea, dorind atenție și afirmare;
- Prezintă un slab autocontrol al impulsurilor;
- Nu are abilități de comunicare asertivă, ceea ce poate răni latura emoțională a celorlalți, prin felul în care transmite informația;
- A văzut modele conflictive de relaționare sau rezolvare a situațiilor în familie, cerc de prieteni, alte medii, etc;

Cu toate acestea, accentul poate să cadă cu precădere pe efectul sanogen al existenței conflictului în viața unui elev. O viață școlară sănătoasă nu este lipsită de conflicte. Dimpotrivă, conflictele identificate rapid, gestionate corect, cu tact, răbdare și înțelegere față de ideile, emoțiile și ritmul de creștere al copiilor au capacitatea de a dezvolta în fiecare noi resurse. Copiii trebuie însoțiți de către adulți (cadru didactic, părinți, familia extinsă) în diverse forme: a-și înțelege sursa conflictelor, a exprima ceea ce simt fără agresivitate și a vorbi despre evenimentele din viața lor, a se calma, a le oferi înțelegerea și siguranța că sunt ascultați și că totul are o rezolvare.

Este importantă viziunea pe care adultul o oferă copilului despre conflict, acesta făcând parte din viață, pentru că suntem diferiți. Important este modul în care un copil este condus către rezolvarea conflictului, astfel încât nu-l atacă pe celălalt în persoana lui, ci îl respectă și se concentrează pe conflict ca pe ceva extern. Copiii au capacitatea să răspundă în final cu toleranță, reziliență, empatie și înțelegere, atât timp cât noi le transmitem mesajul că nu este indicat să cauți conflictul, dar că este sănătos să rezolvi constructiv conflictele atunci când ele apar, participând activ la propria ta dezvoltare personală.

NIVEL PREȘCOLAR

01

Acomodarea copiilor la grădiniță

Prof. Gîrbea Ana Maria

02

Cum să faci învățarea distractivă pentru preșcolari

Prof. Dobre Ramona

03

Cum ne dăm seama dacă sunt copiii pregătiți pentru școala?

Prof. Iscru Luciana

04

Timiditatea la copii

Prof. Stan Mihaela

05

Copilul preșcolar cu cerințe educaționale speciale

Psiholog Drugă Mădălina

06

Copiii și bunicii – relații plăcute și necesare

Prof. Stoica Simona

07

Bunele maniere la preșcolari

Prof. Floroiu Mădălina

08

Despre joc

Prof. Caval Denisa

09

Inovație și reformă în învățământ

Prof. Cenușă Corina

10

Impactul pozitiv al vacanțelor pentru copii

Prof. Apostol Andreea

11

Adaptarea copilului la mediul școlar

Prof. Mitu Amelia

12

Întăriri pozitive în educația copiilor

Prof. Dobrescu Andreea

13

Rutinele și tranzițiile

Prof. Magadan Ana Maria

14

Ce înseamnă educația în primii ani de viață

Prof. Ion Cristina

Acomodarea copiilor la grădiniță

Prof. Gîrbea Ana Maria

Acomodarea copiilor la grădiniță este un proces esențial în viața micuților și a părinților lor. Este o tranziție importantă care poate fi uneori dificilă, dar care, în cele din urmă, aduce beneficii semnificative pentru dezvoltarea lor socială, emoțională și intelectuală. Iată câteva aspecte esențiale despre acomodarea copiilor la grădiniță:

- 1. Comunicare și pregătire prealabilă: Este important să discutați cu copilul despre grădiniță înainte de începerea acesteia. Explicați-i ce înseamnă să meargă la grădiniță, ce activități vor face și că vor întâlni alți copii și educatori noi. Pregătiți-l emoțional pentru această nouă experiență.*
- 2. Vizitarea grădiniței înainte de începerea oficială: Dacă este posibil, faceți o vizită la grădiniță înainte ca copilul să înceapă să meargă acolo în mod regulat. Aceasta îi va permite să se obișnuiască cu mediul și să cunoască educatorii și alți copii.*
- 3. Stabilirea unei rutine: Ajutați copilul să se obișnuiască cu o rutină stabilă înainte de a merge la grădiniță. Acest lucru îl va ajuta să se simtă în siguranță și să știe la ce să se aștepte în timpul zilei.*
- 4. Începerea treptată: Pentru mulți copii, începerea la grădiniță poate fi copleșitoare dacă este făcută brusc. Încercați să începeți cu o perioadă scurtă de timp în primele zile și să creșteți treptat durata în zilele următoare, pentru a-i permite să se acomodeze treptat.*
- 5. Emoții și sprijin emoțional: Fiecare copil reacționează diferit la acomodarea la grădiniță. Este normal ca unii să se simtă anxioși sau tristi la început. Este important să le oferiți sprijin emoțional, să le ascultați temerile și să le arătați că înțelegeți cum se simt.*
- 6. Păstrarea unui ton pozitiv: Este important ca părinții să rămână pozitivi și să-i încurajeze pe copii să fie deschiși la această nouă experiență. Vorbiți despre grădiniță în mod pozitiv și laudați-i pentru fiecare mic succes.*
- 7. Parteneriat cu educatoarele: Colaborarea strânsă cu educatoarele poate facilita procesul de acomodare. Împărtășiți informații despre copilul dumneavoastră și lucrurile care îl fac fericit sau îl pot ajuta să se simtă mai confortabil.*
- 8. Răbdare și înțelegere: Acomodarea la grădiniță poate dura o perioadă de timp și poate fi dificilă pentru unii copii. Fiți răbdători și înțelegători, oferiți-i copilului timpul și sprijinul de care are nevoie pentru a se adapta la această nouă etapă din viața sa.*

Prin implicare, răbdare și sprijin constant, copilul dumneavoastră va reuși să se acomodeze la grădiniță și să beneficieze din plin de această experiență educativă și socială.

Cum să faci învățarea distractivă pentru preșcolari

Prof. Dobre Ramona

Învățarea este o aventură captivantă pentru copiii preșcolari, iar sarcina noastră, ca și educatori, este să le facem această aventură cât mai distractivă și plină de bucurie. Învățarea prin joc este una dintre cele mai eficiente metode de a stimula curiozitatea și de a încuraja dezvoltarea copiilor în această perioadă crucială a vieții lor. Iată câteva strategii pe care le puteți utiliza pentru a face învățarea distractivă și captivantă pentru copiii preșcolari.

Primul pas în realizarea unei activități distractive și educative pentru copiii preșcolari este să îți cunoști bine grupul de copii. Fiecare copil este unic, cu interese și abilități proprii. Prin urmare, este important să observi și să înțelegi ce îi pasionează și ce îi motivează pe copiii din grupul tău. Această cunoaștere îți va permite să creezi activități care să îi captiveze și să îi stimuleze în mod corespunzător.

Un alt aspect important în realizarea activităților distractive pentru copiii preșcolari este să le oferi o varietate de experiențe și activități. Copiii de această vârstă învață cel mai bine atunci când sunt implicați în activități practice și interactive. De aceea, este important să planifici activități care să le permită copiilor să exploreze și să experimenteze lumea din jurul lor.

Unul dintre cele mai eficiente moduri de a face învățarea distractivă pentru copiii preșcolari este să folosești jocurile și activitățile creative. Jocurile de rol, activitățile artistice și experimentele științifice sunt doar câteva exemple de activități care pot transforma învățarea într-o experiență distractivă și captivantă pentru copiii preșcolari. De exemplu, poți organiza o activitate în care copiii să își construiască propriul lor oraș folosind cuburile de construcție sau să își creeze propriile lor opere de artă folosind culori și materiale diverse.

În plus, implicarea părinților în procesul de învățare poate fi extrem de benefică pentru copiii preșcolari. Organizarea de evenimente și activități la care părinții sunt invitați să participe împreună cu copiii lor nu numai că îi va ajuta pe aceștia din urmă să se simtă mai confortabil în mediul școlar, dar le va oferi și părinților ocazia să se implice activ în educația și dezvoltarea copiilor lor.

Cum să faci învățarea distractivă pentru preșcolari

Prof. Dobre Ramona

În concluzie, învățarea poate fi o experiență distractivă și plină de bucurie pentru copiii preșcolari atunci când este abordată într-un mod creativ și interactiv. Prin planificarea și organizarea activităților adecvate și prin implicarea părinților în procesul de învățare, putem crea un mediu educațional stimulant și captivant pentru copiii preșcolari, în care aceștia să își poată dezvolta abilitățile și să își descopere pasiunile într-un mod distractiv și plin de entuziasm.

Cum ne dăm seama dacă sunt copiii pregătiți pentru școala?

Prof. Iscru Luciana

Ca părinți ne dorim tot ce este mai bun pentru copiii noștri și știm că viitorul lor este în mare parte influențat de deciziile pe care le luăm pentru ei. O decizie importantă o reprezintă și înscrierea copilului în învățământul primar. Dar cum ne dăm seama dacă copilul este cu adevărat pregătit pentru această etapă, chiar dacă are vârsta necesară pentru a fi înscris la școală, fără a ne lăsa conduși de entuziasm și nerăbdare?

Prima zi de școală reprezintă o mare schimbare și pentru copii și părinți, vine cu emoții puternice dar și cu multe întrebări și curiozități. Copilul trebuie susținut în aceste momente, deoarece are loc o schimbare majoră pentru el, va experimenta sentimente noi și va cunoaște oameni noi. Înainte de a face acest pas trebuie să analizăm foarte bine conduita copilului, felul în care acesta reacționează în anumite situații, să nu uităm amănunte foarte importante cum ar fi dezvoltarea cognitivă și afectivă a acestuia, dar mai ales dacă acesta este pregătit din punct de vedere emoțional.

Pregătirea pentru școală nu reprezintă doar pregătirea fizică în care copilului îi sunt cumpărate rechizite și alte obiecte necesare acestei etape, ci se referă în principal la familiarizarea lui cu mediul școlar. Trecerea de la grădiniță unde totul se învață prin joacă, activități educative și distractive, iar programul copiilor este mult mai lejer, la școală, acolo unde elevii trebuie să răspundă anumitor cerințe, este una destul de grea, căruia copilul trebuie să îi facă față cu brio. Pentru ca adaptarea la mediul școlar să fie una cât mai ușoară e nevoie de multa susținere, motivare și de impuls pozitiv din partea familiei. Este important să îi vorbim copilul despre școală într-o manieră pozitivă, să îl informăm despre schimbările ce vor apărea în viața sa, să îl obișnuim cu noul program accentuând totodată asemănările între școală și grădiniță.

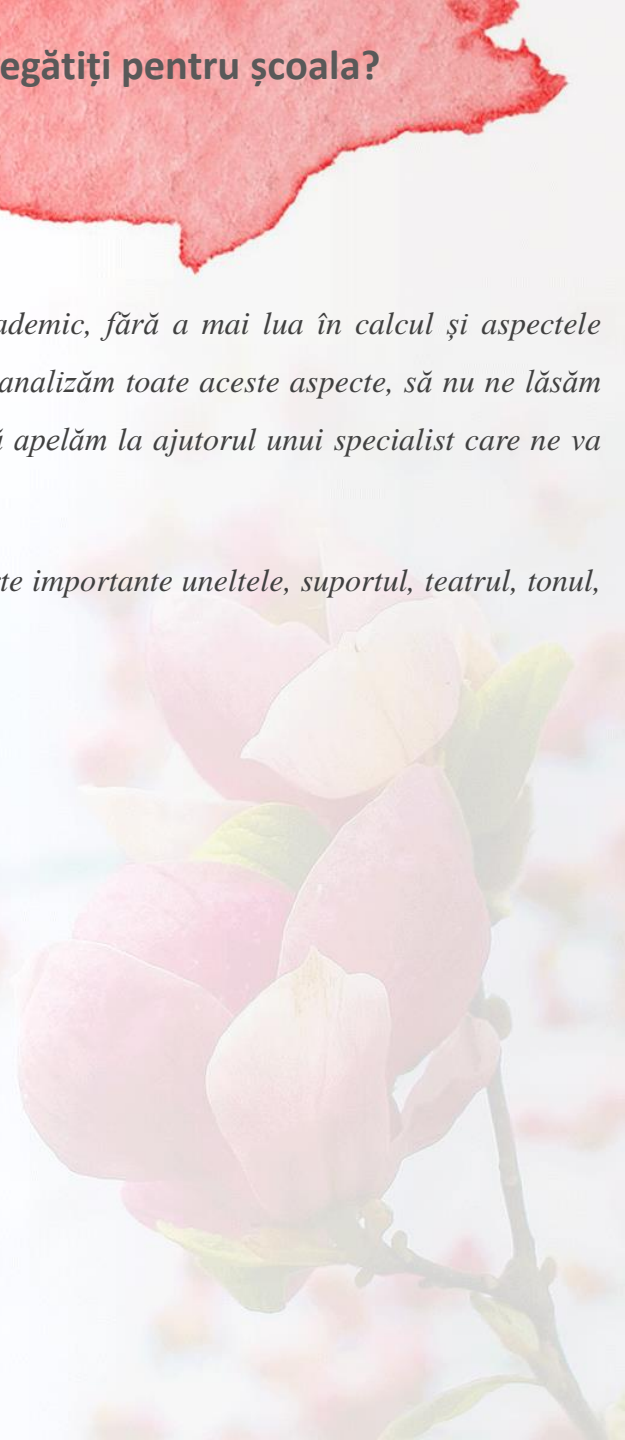
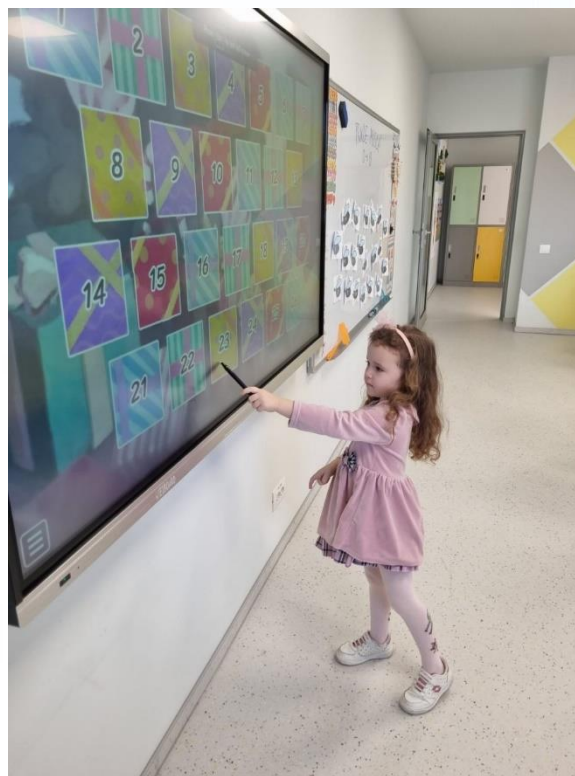
Un copil este cu adevărat pregătit pentru școală dacă îl observăm că socializează cu ușurință, dacă reușește să gestioneze anumite situații care nu îi sunt mereu favorabile, este autonom, responsabil, toleranța sa la frustrare este una bună.

Cum ne dăm seama dacă sunt copiii pregătiți pentru școala?

Prof. Iscru Luciana

Mulți părinți consideră suficient faptul că cel mic este pegătit din puncte de vedere academic, fără a mai lua în calcul și aspectele menționate mai sus. Înainte de a lua această decizie importantă pentru copilul nostru, trebuie să analizăm toate aceste aspecte, să nu ne lăsăm influențați de deciziile celor din jur, iar în cazul în care avem dubii cu privire la aceste aspecte, să apelăm la ajutorul unui specialist care ne va ajuta și îndruma.

“Copilul trebuie, bineînțeles, să poată citi, scrie și socoti, dar în afară de acestea sunt foarte importante uneltele, suportul, teatrul, tonul, culoarea și libertatea” Alexander Sutherland

Timiditatea la copii

Prof. Stan Mihaela

Este necesara multa atentie si finete in stabilirea criteriilor dupa care sa afirmam ca un copil este timid, deoarece un comportament asemanator copilului timid gasim si la copilul sensibil, dar si la copilul cu anxietate sau fobie sociala (de exemplu: teama/jena de a vorbi in locuri publice si/sau in prezenta unor persoane straine care nu fac parte din anturajul copilului). Daca pana in jurul varstei de 3 ani copiii sunt de regula expansivi, curiosi, energici, dupa aceasta varsta parintii (sau cei care il ingrijesc pe copil in majoritatea timpului) pot observa schimbari in atitudinea si comportamentul copilului. Astfel, copilul poate deveni mai retras, rusinos, mai putin interesat (la prima vedere) de interactiunea cu ceilalti copii si cu adultii, indeosebi cu cei necunoscuti care nu fac parte din anturajul lui, ascunzandu-se uneori in spatele mamei sau dupa diferite obiecte, prefera sa se joace singuri, evita sa vorbeasca cu ceilalti, iar atunci cand o fac vorbesc incet si vocea le este tremuranda.

Usor, usor copilul primeste astfel „eticheta” de timid, de cele mai multe ori aceasta avand in ochii celorlalti conotatii negative, vazandu-l ca pe un copil care nu socializeaza, este neprietenos, singuratic.

Timiditatea reprezinta un mod subtil de a atrage atentia; uneori acest scop este inconstient iar daca facem prea mult caz de aceasta, copilul va deveni extrem de incapatanat.

DE CE FAC ASTA:

- Lipsa increderii in sine – copiii timizi se compara mereu cu altii si sunt ingrijorati sa nu faca vreo greseala*
- Imagine de sine negativa (de tipul: eu nu pot, eu nu stiu)*
- Teama de a fi respins (aceasta implicand o experienta negativa din trecut)*
- Esec anterior*
- Educatie autoritara, foarte restrictiva, care impiedica copilul sa aiba initiativa, ii restrictioneaza independenta pe care copilul ar trebui sa o experimenteze, raportat la varsta pe care acesta o are*
- Criticile frecvente aduse initiativei si activitatilor pe care copilul le intreprinde*
- Cercetarile recente arata ca timiditatea poate avea un caracter genetic.*

Timiditatea la copii

Prof. Stan Mihaela

CE SA FACEM:

- Incurajati permanent copilul cu privire la noi experiente si situatii;
- Nu stabiliti limite prea rigide, prea restrictive. Lasati-l pe copil sa isi manifeste initiativa si creativitatea;
- Nu il certati si nu il criticati atunci cand copilul nu se angajeaza intr-o situatie de care ii este teama. Nu este utila pedepsirea copilului timid, ci fiti intelegatori si suportivi cu copilul, intelegeti faptul ca timiditatea nu este alegerea copilului de a reactiona, ea este un comportament de cele mai multe ori invatat sau izvorat din neincrederea in sine, ori din esecul avut in experimentarea unei situatii;
- Elaborati obiective mici pentru depasirea timiditatii, nu ii cereti dintr-o data ceva major si solicitant pentru el. De exemplu, lucreaza cu copilul tau si incurajeaza-l sa isi faca un prieten nou cand iesiti in parc si sa se joace cu acesta. O data ce se va simti confortabil in a interactiona cu cate un copil si de a se imprieteni cu acesta, va trece integrarea in grupuri mai mari de copii si imprietenirea cu acestia;
- Ca adulti, cand va jucati cu copilul stati la acelasi nivel cu el. Daca copilul sta pe jos, asezati-va langa el, nu pe scaun, deoarece poate interpreta ca sunteti in pozitie de superioritate;
- Incercati sa va amintiti cand a inceput sa fie timid. A fost asa intotdeauna sau o situatie anume a declansat acest comportament. De obicei exista un motiv pentru care copilul devine brusc retras, timid, rezervat;
- Consolidati-i increderea vorbindu-i despre calitatile lui; copiii timizi sunt foarte sensibili;
- Folositi forta exemplului – observati comportamentul pe care il aveti dumneavoastra, dar si ceilalti adulti aflati in jurul copilului in situatii sociale, indeosebi in cele noi. Nu uitati ca de cele mai multe ori copilul imita comportamentele parintilor, iar daca dumneavoastra aveti tendinta de a actiona timid in legarea relatiilor, in situatii noi, atunci acest comportament actioneaza ca un model pentru copilul dumneavoastra;
- Evitati discutiile aprinse in familie de fata cu copilul; situatiile conflictuale il fac nesigur, iar acest aspect hraneste timiditatea.

Copilul preșcolar cu cerințe educaționale speciale

Psiholog Drugă Mădălina

A nu fi cum sunt ceilalți, nu înseamnă a fi mai puțin bun decât ceilalți, ci înseamnă a fi altfel în raport cu alții. În încercarea de a identifica termeni care să nu aducă atingere demnității individuale sau de grup, a apărut sintagma "cerințe educaționale speciale", subliniindu-se ideea că unii copii pot avea nevoie de o atenție specială, de un parcurs educațional adaptat, individualizat, de un program de stimulare și dezvoltare pe termen lung. Cerințele educaționale speciale (CES), desemnează un spectru larg de tulburări care se întind de la deficiențe profunde la tulburările de învățare. Cerințele educaționale speciale sunt consecutive unei disfuncții/ deficiențe în plan intelectual, senzorial, psihomotoric, fizic, etc. sau apar ca urmare a unor condiții psihoafective sau de altă natură (particularități ale personalității) care plasează copilul într-o stare de dificultate în raport cu cei din jur, plasează copilul într-o stare de dificultate ce nu-i permite o valorificare maximală a potențialului intelectual și aptitudinal de care acesta dispune, inducând un sentiment de inferioritate care accentuează condiția sa de persoană cu CES (Gherguț 2001).

Statutul de părinte al unui copil cu deficiențe se construiește în jurul unei dinamici specifice. Copilul fiind în același timp o sursă de bucurii dar și o sursă de nefericire. În activitatea de consiliere a părinților copiilor cu CES, consilierul va urmări: să sprijine emoțional și social părinții în procesul de adaptare, să crească stima de sine a părinților, să-i ajute să exploreze situația în așa fel încât să fie capabili să înțeleagă sau să anticipeze unele evenimente ce țin de dizabilitatea copilului și de consecințele acesteia, să-i facă pe părinți să comunice eficient cu copilul, astfel încât să-i crească acestuia starea de bine, să-i ajute să-și dezvolte propriile strategii de coping, permițându-le să analizeze problemele, opțiunile, și să-și definească modalitățile de a face față situației, să încurajeze părinții să ia decizii singuri, să-i ajute pe părinți să-și găsească propriile sisteme de suport în familie sau în afara familiei, să-i ajute să comunice eficient ce ceilalți profesioniști (Donellan 1994).

Copilul preșcolar cu cerințe educaționale speciale

Psiholog Drugă Mădălina

Educația pentru copiii preșcolari cu cerințe educaționale speciale este extrem de importantă pentru a le oferi sprijinul și resursele necesare în dezvoltarea lor. În mod ideal, procesul educațional ar trebui să fie adaptat și personalizat pentru fiecare copil în funcție de nevoile și abilitățile lui. Un prim pas în îngrijirea și educația preșcolarelor cu cerințe speciale este să se realizeze o evaluare completă a nevoilor lor. Aceasta poate fi efectuată de către specialiști precum psihologi, pedagogi specializați în nevoile speciale, logopezi, terapeuți ocupaționali etc. În funcție de rezultatele evaluării, se poate crea un plan individualizat de intervenție care să se concentreze pe domeniile care necesită sprijin suplimentar.

În cadrul mediului preșcolar, este important ca educatorii să fie bine pregătiți pentru a lucra cu copiii cu nevoi speciale. Ei ar trebui să fie conștienți de strategiile și tehnici de predare adaptate și să colaboreze strâns cu specialiștii pentru a implementa aceste metode în activitățile de zi cu zi.

Un mediu incluziv și susținător poate face o diferență semnificativă în progresul și încrederea copiilor cu cerințe speciale. Astfel, încurajarea interacțiunii și a jocurilor împreună cu ceilalți copii, adaptând sarcinile și activitățile pentru a se potrivi nevoilor individuale și oferind sprijin emoțional și social sunt elemente esențiale.

De asemenea, implicarea părinților este crucială. Comunicarea și colaborarea strânsă între părinți și profesioniștii din domeniul educației pot ajuta la stabilirea unui mediu de sprijin continuu și la implementarea unor strategii eficiente acasă și în mediul preșcolar.

Fiecare copil este unic și necesită o abordare individualizată. Cu sprijinul potrivit din partea specialiștilor, educatorilor și a comunității, copiii preșcolari cu cerințe educaționale speciale pot realiza progrese semnificative și pot beneficia de o educație adecvată.

Copiii și bunicii – relații plăcute și necesare

Prof. Stoica Simona

"Daca nu ai un batran, cumpara-ti", cam asa suna o vorba romaneasca ce poate fi usor adaptata si atunci cand te referi la bunici .

Prezenta acestora in viata nepotilor este tot la fel de importanta precum intelepciunea batranilor, caci bunicii reprezinta o sursa vitala de dragoste, ce ofera copiilor stabilitate emotionala, independenta, incredere in sine si nu in ultimul rand, o lume unica pe care numai ei stiu sa o construasca.

Iti aduci aminte cu siguranta de vocea blanda a bunicii, de povestile pe care ti le spunea despre parintii tai, atunci cand acestia erau de-o schioapa, si de momentele dragi ale revederii, cand bunicii te asteptau in pragul casei, fericiti. Vei purta cu tine o viata intrega aceste amintiri, insa, fara sa iti dai seama, momentele respective au contribuit la formarea ta ca persoana.

S-a dovedit stiintific faptul ca prezenta bunicilor in viata copiilor are urmari benefice asupra intregului comportament al copiilor: acestia sunt mult mai stabili emotional, invata mai bine la scoala, capata incredere in sine si relationeaza mai usor cu cei din jur.

Bunicii sunt o oaza nesecata de dragoste neconditionata de care nepotii se pot bucura din plin. Rolul acestora ia diferite forme, de la prietenul cel mai bun, confidentul, pana la istoricul familiei, cel care mentine si transmite legaturile si povestile din familie.

Copilul va invata sa isi pretuiasca mai mult familia si sa isi aprecieze parintii, pentru ca povestile bunicilor despre nazbatiile parintilor atunci cand erau si acestia copii, ii face sa para mai umani si sa coboare de pe acel pedestal al rolului parintesc. In plus, este minunat sa vezi cat de fascinati sunt micutii atunci cand afla mai multe despre indentitatea lor, cine sunt, de unde provin. Acest lucru ii va face sa se simta unici, speciali si vor invata sa se pretuiasca mai mult.

Bunicii par ca le stiu pe toate si cu siguranta experienta lor de viata se va dovedi utila in momentele dificile ale nepotilor; chiar si atunci cand acestia vor ajunge la maturitate si vor avea nevoie de un sfat intelept.

Copiii și bunicii – relații plăcute și necesare

Prof. Stoica Simona

Nu te îngrijora de faptul ca bunicii ii vor rasfata prea mult; copiii nu pot avea niciodata parte de prea multa iubire; daca exista anumite reguli de alimentatie, ingrijire , program, pe care ti le doresti ca bunicii sa le respecte, comunicarea acestora va lamuri orice neintelegere . Nu il priva insa pe copilul tau de prezenta buncilor in viata sa, chiar si atunci cand nu sunteti aproape de acestia.

Bunicii conturează lumi de poveste și cei mai norocoși dintre noi au putut trăi povestea din colțuri de lume pure, intacte într-o zona de bio-emoțional. Societatea de astăzi pune presiune cumva pe rolul bunicilor care devin supervizori de urgență pentru ședințele prelungite ale părinților la birou, multitasking, bucătari, dădace, resimt stresul familiei integral și bucuria rămâne interacțiunea cu cel mic.

Un lucru e cert. Bunicii au un rol esențial în educația și parcursul nostru emoțional, ne fac să înțelegem îmbătrânirea altfel. Părinții copiilor trebuie însă să gestioneze relația cu atenție dacă apar comportamente nocive și să gândească echilibrul acestei interacțiuni cu limite frumos gândite pentru toate părțile. Bunicii sunt acele ființe minunate care se topesc de dragul nepoților, iar nepoții simt această dragoste nemărginită și îi ajută să înflorească și să crească frumos.

Nimeni nu poate face pentru copii ce fac bunicii. Bunicii împrăștie praf de stele peste viețile micilor copii. – Alex Haley

Un bunic are argint în păr și aur în inimă. – autor necunoscut

Ce au nevoie copiii sunt acele lucruri esențiale pe care bunicii le oferă din belșug. Oferă dragoste necondiționată, bunătate, răbdare, umor, alina re, lecții despre viață. Și, cel mai important, biscuiți și prăjituri. – Rudolph Giuliani

Bunele maniere la preșcolari

Prof. Floroiu Mădălina

Pentru copii, învățarea regulilor de comportament va fi eficientă atâta timp cât începi de la o vârstă fragedă. Educația bună începe acasă. Este responsabilitatea părinților să predea bunele maniere copiilor pentru ca dezvoltarea lor să fie plăcută în mediul social.

Nu este vorba doar de a fi amabil în anumite ocazii. Fiecare persoană trebuie să cunoască încă de la o vârstă fragedă comportamente adecvate și inadecvate în orice situație care o implică. Politețea nu îi face ființe fără apărare. Dimpotrivă, obiceiurile bune aduc eleganță și admirați a celor din jur.

Bunele maniere sunt definite ca fiind tratarea bine a altor persoane și lucruri - obiectivul este respectul și politețea, două valori necesare de învățat din copilărie.

Pe viitor, bunele maniere le permite să descifreze calități ale persoanelor cu care doresc să relaționeze și sunt, de asemenea, scrisoarea de prezentare la locul de muncă și contribuie la impresia pe care o lași celorlalți.

A fi educat poate deschide porțile succesului, poate crea un mediu mai bun și poate promova o conviețuire sănătoasă.

Pe măsură ce copilul crește, el va deveni o ființă socială și va înțelege în ritmul său utilitatea expresiilor politicoase. Unele maniere și etichete pe care fiecare copil trebuie să le învețe sunt următoarele:

- *Salutați: instruiți-l să spună „Bună dimineața!”, „Bună ziua!” și „Seara frumoasă!”, precum și alte moduri de a saluta. Aceasta este una dintre abilitățile primare în educație.*
- *Fii generos: de mic trebuie să înveți să te pui în pielea altcuiva și să procesezi ideea că fiecare comportament are efect asupra celorlalți.*
- *Respectați persoanele în vârstă: explicați-le că nu este în regulă să se familiarizeze între ei, că ar trebui să spună „domnule” sau „doamnă”, că trebuie să le cedeze și să nu-și ia locurile în mijloacele de transport în comun, printre alte politețe.*
- *Așteaptă rândul tău să vorbești: este obișnuit ca cei mici să întrerupă conversațiile pentru a-și da cu părerea. Nu este rău pentru ei să-și exprime gândurile, dar trebuie să știe că vor avea șansa și ar trebui să aștepte.*
- *A spune „te rog” și „mulțumesc”: este un mod esențial și unul pe care ar trebui să-l spui mereu când ceri sau ceri ceva și când ești recunosător pentru o atenție, un gest sau o favoare.*
- *Nu aduceți la masă telefonul mobil sau tableta: nu acceptați niciun dispozitiv electronic la masă, deoarece atenția copilului s-ar concentra asupra dispozitivului și nu asupra interacțiunii cu însoțitorii.*
- *Nu mestecați gumă în timp ce vorbiți: este neplăcut și dă o impresie proastă dacă un copil sau oricine mestecă gumă în timp ce vorbește sau la masă.*

Bunele maniere la preșcolari

Prof. Floroiu Mădălina

Cum putem învăța bunele maniere mai ușor?

1. Setați un exemplu

Copiii imită mult din ceea ce observă, iar părinții sunt oglinda în care copiii lor se privesc. Fii politicos, cere scuze atunci când este cazul și folosește toate bunele maniere pe care le cunoști.

2. Începeți cu cele mai ușoare cuvinte

Pe măsură ce copilul avansează în stadiul vorbirii, profitați de ocazie pentru a-l educa folosind cuvinte ușoare, dar importante: „vă rog” și „mulțumesc”. Alți termeni inițiali sunt cei folosiți pentru salutări.

3. Joaca roluri

Atribuirea rolurilor colaborează în procesul de predare-învățare. Pe de altă parte, jocul este una dintre cele mai importante modalități prin care copiii pot obține cunoștințe și abilități de bază. Prefă-te că te afli într-un magazin. Copilul va fi client, în timp ce tu ești responsabil de vânzări. Aceasta este o scenă bună pentru a practica regulile.

4. Evitați cearta

Predicile nu fac nimic pentru a ajuta un copil să nu mai țipe. În loc să certați, corectați calm și spuneți fraze concise, precum „vorbește în liniște, te rog”. Nu uita niciodată să întrebi cu „te rog” pentru a da un exemplu.

Chiar dacă cel mic se comportă nepolitic, ceea ce trebuie să faci este să-l iei tragi deoparte și să vorbești cu el despre comportamentul lui în privat. Concentrați-vă asupra comportamentului adecvat.

5. Creați strategii

Acest sfat este util în cazurile de întreruperi din cauza crizelor de furie. Uneori, când unii copii își doresc ceva și nu îl primesc imediat, re curg la plâns și țipăt, întrerupând conversațiile sau alte activități între adulți. Clarificați ce motive sunt valabile pentru întrerupere și care nu. Su blinază, de asemenea, că există și alte strategii discrete și politicoase pentru a întreba sau a informa.

6. Urmăriți desene animate care arată bunele maniere

Tehnologia este un suport fundamental, deoarece veți găsi nenumărate conținuturi utile. Completați informațiile expunând exemple de zi cu zi.

7. Fii consecvent

Eficacitatea predării bunelor maniere constă în a fi consecvenți și în aplicarea acestor reguli zilnic, în interiorul și în afara casei. Este o greșeală să crezi că oamenii ar trebui să se comporte bine doar atunci când sunt pe stradă.

Avantajul obiceiurilor dobândite în copilărie este că ele persistă pentru totdeauna.

Despre jocul copiilor

Prof. Caval Denisa

În primele etape ale vieții, copiii trec printr-un proces rapid de dezvoltare fizică, emoțională și cognitivă. Pentru acești mici exploratori, grupele de vârstă baby din creșe și grădinițe reprezintă un mediu captivant în care să-și descopere lumea. Jocul este inima acestei experiențe educative. În grupa baby, fiecare moment devine o oportunitate pentru copii să exploreze, să învețe și să-și dezvolte abilitățile într-un mediu sigur și stimulat. Educatorii înțeleg că jocul nu este doar o activitate plăcută, ci și un instrument esențial în dezvoltarea copiilor mici. Fără să conștientizeze, copiii învață și se dezvoltă în timp ce se joacă. Fiecare moment de joc devine o oportunitate de explorare, descoperire și învățare. În grupa baby, jocul nu este doar o activitate plăcută; este un mod esențial prin care copiii își dezvoltă abilitățile, relațiile sociale și înțelegerea lumii din jurul lor. Fie că este vorba despre explorarea texturilor și formelor într-un colț de joacă special amenajat sau despre interacțiunile pline de bucurie și râsete cu ceilalți copii și educatoarele, fiecare moment de joc aduce cu sine o nouă descoperire și o nouă învățare. Pentru a sprijini această dezvoltare, educatorii și îngrijitorii din grupa baby sunt în permanență dedicați creării unui mediu propice pentru joc și explorare. Cu atenție și creativitate, aceștia pregătesc spații de joacă și activități adaptate vârstei și nevoilor copiilor mici. Materiale variate, precum jucării texturate, blocuri de construcție și obiecte naturale, sunt puse la dispoziția copiilor pentru a-i inspira și a-i încuraja să exploreze și să-și folosească imaginația. În plus, interacțiunile cu ceilalți copii și adulții din mediul creșei sau grădiniței promovează dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor. În timp ce se joacă împreună, copiii învață să colaboreze, să împărtășească și să rezolve conflicte, construind bazele relațiilor sociale sănătoase. Pe lângă beneficiile sociale și emoționale, jocul în grupa baby are și un impact semnificativ asupra dezvoltării cognitive și motorii a copiilor. Prin explorare și experimentare, copiii își dezvoltă abilitățile cognitive, cum ar fi rezolvarea problemelor și înțelegerea relațiilor cauzale. În același timp, activitățile fizice implicate în joc sprijină dezvoltarea coordonării motorii și a forței musculare.

Despre jocul copiilor

Prof. Caval Denisa

Părinții joacă, de asemenea, un rol crucial în promovarea jocului și a descoperirii acasă. Prin oferirea unui mediu sigur și stimulat și prin implicarea activă în activități de joc și explorare, aceștia pot contribui la dezvoltarea continuă a copiilor lor. Comunicarea și colaborarea între părinți și educatori sunt, de asemenea, esențiale pentru a asigura coerența și sprijinul în procesul de învățare și dezvoltare a copiilor. În concluzie, metoda jocului în grupa baby reprezintă o abordare educațională inovatoare și plină de bucurie, care pune accentul pe explorare, descoperire și interacțiune. Prin promovarea jocului liber și a experiențelor stimulative, această abordare contribuie la dezvoltarea integrală a micuților noștri și la pregătirea lor pentru etapele viitoare ale vieții și educației. Jocul în grupa baby nu este doar o activitate plăcută, ci și o componentă vitală în construirea fundației pentru succesul și fericirea viitoare a copiilor noștri. Este prin intermediul acestui joc că acești mici exploratori își pot descoperi pasiunile, pot învăța să colaboreze și să rezolve probleme și, cel mai important, pot începe să-și construiască propria lor poveste de succes și fericire în lumea largă din jurul lor.

Inovație și reformă în învățământ

Prof. Cenușă Corina

În curriculumul existent se urmărește valorificarea potențialului biopsihosocial al personalității copilului. În viziunea reformatorilor, comportamentul didactic al educatorului trebuie regândit în sensul: consilierii copilului în evoluția individuală și oferirii sprijinului educațional, dar și uman, în fiecare etapă a dezvoltării sale; flexibilității și creativității în abordarea situațiilor didactice ; evitării rutinei și acționării în direcția transformării învățământului global, integrat și creativ, care are la baza educația; stabilirii de relații de comunicare, de colaborare cu familia, al valorificării și sprijinirii pe interesele și experiențele de învățare din mediul familial.

Pe lângă ariile curriculare pentru obiectele din planul de învățământ se află atât cele opționale (pe grupuri mici de copii, în cadrul activităților alese), pe baza opțiunii educatoarei, avizate de consiliul de administrație, pe durata unui semestru, an școlar, ciclu curricular sau pe durate scurte cât și extinderile de activități(cu toată grupa, depășind conținutul din programa, propuse și desfășurate de educatoare, avizate de inspector).

Ambele forme pot fi proiectate pe semestru, an școlar, dar pot fi schimbate în timpul anului, nu sunt obligatorii. În perioada preșcolară, copilul achiziționează importante capacități și competențe : pe baza învățării unor cuvinte, copilul preșcolar formulează propoziții simple, apoi fraze, prin care își comunica gândurile și trăirile afective. Datorită spiritului de observație, atenției și spiritului de imitație, precum și memoriei, copilul este capabil să reproducă atitudini, comportamente, expresii verbale și faciale, să memoreze poezii, să redea în joc activitățile adulților.

Datorită spiritului sau limpede, nealterat de convenții sociale, copilul este deosebit de spontan, sincer, expresiv și creativ în tot ceea ce face, în limbaj, în activități plastice, în muzică, dans etc. Datorită curiozității și dorinței de a fi pe placul adulților “importanți pentru el”, copilul este capabil să execute sarcini, să presteze activități ce par să depășească uneori puterile sale fizice și intelectuale.

Având în vedere aceste caracteristici, aceste valențe dintre care unele se mai dezvoltă, altele se vor atenua pe parcursul vârstei școlare, în grădiniță educația valorifică potențialul copilului.

În occident se manifestă unele tendințe care, plecând de la datele psihologiei genetice și cognitive încearcă școlarizarea copiilor de la vârstă de 2 ani și crearea de programe și medii stimulative pentru învățare și exersarea unor deprinderi, prin implicarea părinților și a grădiniței în “școli pentru copii și părinți”. Scopul acestora ar fi prevenirea eșecului școlar și stimularea creativității specifice fiecărui copil, pentru asigurarea succesului școlar și a unei dezvoltări mai complete.

În România, obiectivele generale ale învățământului preșcolar pun accentul pe socializare, pe dobândirea autonomiei, pe dezvoltare psihomotorie și fizică armonioasă, pe comunicare și inițierea în limbajul scris-citit, pe stimularea curiozității, pe formarea deprinderii de a culege informații și de a rezolva probleme simple.

Impactul pozitiv al vacanțelor pentru copii

Prof. Apostol Andreea

Într-o lume aflată în permanentă mișcare, relaxarea este lăsată uneori pe ultimul loc. Suntem preocupați să oferim randament la serviciu, să avem rezultate bune, uitând uneori că avem nevoie de timp și de relaxare și odihnă, tocmai pentru a putea oferi în continuare aceleași rezultate. “ You can’t pour from an empty cup “ – un citat care ar trebui să ne ghideze spre a acorda mai multă atenție și momentelor de relaxare. Relaxarea ne ajută în a stabili un echilibru între sănătatea fizică și cea mentală. Pentru a învăța să ne relaxăm mai mult, o vacanța este întotdeauna o idee bună. Vacanțele ne oferă șansa de a crea amintiri frumoase cu cei mici, indiferent de destinație. O vacanță alături de familie înseamnă aventuri și peripeții, dar toate aceste amintiri vor rămâne în amintirilor copiilor peste ani.

Vacanțele alături de cei mici ofera ocazia de a-i familiariza pe aceștia cu responsabilități aferente, de la pregătirea bagajului și respectarea programului din timpul sejurului (ora de masă, program distractiv, etc) până la grija față de ei înșiși, față de frații lor. Copiii pot învăța o mulțime de lecții importante, pe care le pot pune în aplicare și la întoarcerea acasă.

De asemenea, cunoștințele geografice le pot exersa cu ușurință în timpul vacanțelor. Un sejur în țară sau în străinătate poate fi transformat într-o experiență educativă, din care copiii să aibă ceva de învățat. Explorați împreună locuri noi, mâncăruri noi, pentru a le îmbogăți experiențele.

Chiar dacă sunteți tot timpul acasă, uneori rutina nu creează momente de calitate, ci obisnuință. Aceasta este foarte importantă într-o structura stabilă de dezvoltare a unui copil, însă momentele profunde de conectare se pot petrece atunci când familia este relaxată, petrece toată ziua împreună și nu mai are grijile zilnice.

Ideile de activități de vacanță pentru copii pornesc de la o singură premisă – aceea de oferi acțiuni și interacțiuni. Lucrurile făcute pentru prima dată creează noi legături neuronale și expun copilul la o creștere accelerată, ajutându-l să cunoască mai bine lumea.

Chiar dacă, uneori arătam, diferit, suntem toți la fel. Este o lecție pe care copiii o pot învăța pe pielea lor, cu ajutorul călătoriilor. Vor învăța că oricine poate fi prietenul lor, indiferent dacă mănâncă diferit, are valori diferite sau respectă obiceiuri diferite. Vor învăța să socializeze și să se împrietenească cu alți copii din diverse medii și culturi. Aceste comportamente pot fi ușor încurajate, atunci când în hotelul în care veți fi cazați puteți întâlni familii din alte țări. În concluzie, orice vacanță constituie pentru părinți momente de relaxare și pentru copii oportunități noi de învățare.

Adaptarea copilului la mediul școlar

Prof. Mitu Amelia

Adaptarea prescolarului la mediul gradinitei este un proces important și sensibil, atât pentru copii, cât și pentru părinți. Iată câteva aspecte cheie despre adaptarea prescolarului la grădiniță:

- 1. Perioada de tranziție: Inceperea la grădiniță reprezintă o tranziție semnificativă pentru copii. Aceasta poate genera emoții variate, de la entuziasm la anxietate, în funcție de personalitatea fiecărui copil.*
- 2. Rolul părinților: Părinții joacă un rol crucial în facilitarea adaptării. Este important să ofere sprijin emoțional și să comunice cu încredere importanța școlii și oportunitățile de învățare pe care le oferă.*
- 3. Stabilirea unui program: Stabilirea unei rutine zilnice pentru copii, care include ore de masă, somn și jocuri, poate contribui la crearea unui sentiment de siguranță și predictibilitate.*
- 4. Discuții deschise: Încurajați copilul să vă întrebe orice întrebări și să vă împărtășească sentimentele legate de începutul la grădiniță. Ascultați cu atenție și răspundeți cu empatie.*
- 5. Întâlnirea cu educatorii: Permiteți copilului să interacționeze cu educatoarele și să se obișnuiască cu prezența lor. Aceasta le poate oferi un sentiment de confort.*
- 6. Jocuri tematice și povești: Cititi cărți sau jucați jocuri care au ca subiect mersul la grădiniță. Acestea pot familiariza copiii cu ceea ce pot aștepta.*
- 7. Încredere în propriile abilități: Încurajați copiii să învețe să-și îmbrace și să-și dezbrace hainele, să-și hranească și să-și organizeze jucăriile. Dezvoltarea independenței este esențială pentru adaptare.*
- 8. Gestionarea anxietății: În cazul în care copilul se confruntă cu anxietate sau neliniște, asigurați-l că aceste emoții sunt normale și că aveți încredere în abilitățile lui.*
- 9. Răbdare și timp: Adaptarea poate varia de la un copil la altul. Fiecare copil are propriul ritm, așa că este important să acordăm timp pentru ca procesul să se desfășoare cu succes.*

Adaptarea la grădiniță este o oportunitate pentru copii de a învăța, de a se dezvolta și de a-și construi relații sociale. Cu sprijinul părinților și a educatoarelor, majoritatea copiilor trec cu succes prin această tranziție importantă și încep să își dezvolte independent și abilitățile sociale în mediul grădiniței.

Întăriri pozitive în educația copiilor

Prof. Dobrescu Andreea

În lumea complexă a educației copiilor, utilizarea întăririlor pozitive reprezintă un element esențial pentru a încuraja comportamentele dorite și pentru a construi o relație sănătoasă între părinți/educatori și copii. Prin folosirea unor stimuli pozitivi adecvați, putem sprijini dezvoltarea lor emoțională, intelectuală și socială, creând un mediu propice în care copiii să se simtă motivați și încurajați să învețe și să crească.

Importanța Întăririlor Pozitive

Întăririle pozitive sunt instrumente esențiale în arsenalul părinților și educatorilor. Ele nu numai că încurajează comportamentele dorite, dar și contribuie la consolidarea încrederii în sine a copiilor și la dezvoltarea unei motivații intrinseci pentru învățare. Utilizarea predominantă a întăririlor pozitive contribuie la construirea unui mediu emoțional sigur și pozitiv, în care copiii se simt încrezători și stimulați să își exploreze potențialul.

Cum să Folosești Stimuli Pozitivi în Educația Copiilor?

Iată câteva modalități practice de utilizare a stimulilor pozitivi în educația copiilor:

1. Părerea și Feedback-ul Pozitiv

Unul dintre cei mai puternici stimuli pozitivi pentru copii este părerea și feedback-ul pozitiv al adulților din viața lor. În loc să te concentrezi doar pe corectarea greșelilor sau pe ceea ce nu merge bine, fii atent la progresele și eforturile lor și adresează-le feedback constructiv și încurajator. Spune-le copiilor că ești mândru de ei pentru eforturile lor și pentru modul în care se străduiesc să învețe și să se dezvolte.

2. Recompense Non-Materiale

O altă modalitate eficientă de a utiliza stimuli pozitivi în educația copiilor este prin oferirea de recompense non-materiale. Acestea pot include timp petrecut cu părinții sau cu prietenii în activități plăcute, cuvinte de apreciere și recunoaștere, privilegii speciale sau chiar doar o atenție specială și caldă. Aceste recompense non-materiale au puterea de a consolida legăturile emoționale și de a întări motivația intrinsecă a copiilor.

Întăriri pozitive în educația copiilor

Prof. Dobrescu Andreea

3. Accentuarea Aspectelor Pozitive

Încurajează copiii să se concentreze pe aspectele pozitive ale experiențelor lor de învățare și dezvoltare. Încurajează-le să își pună accentul pe ceea ce au realizat și pe ceea ce pot face, în loc să se concentreze exclusiv pe ceea ce nu au reușit încă să realizeze. Acest lucru îi va ajuta să își dezvolte un sentiment de încredere în sine și să își cultive o atitudine pozitivă față de provocările pe care le întâmpină.

4. Modelarea Comportamentului Pozitiv

Un alt aspect crucial în utilizarea stimulilor pozitivi în educația copiilor este modelarea comportamentului pozitiv. Ca adulți, suntem modelul pentru copiii noștri, iar comportamentul și atitudinea noastră au un impact puternic asupra lor. Prin adoptarea unei atitudini pozitive față de învățare și dezvoltare, și prin demonstrarea unui comportament respectuos, empatic și altruist, putem inspira și influența pozitiv comportamentul și atitudinea copiilor noștri.

În concluzie, întăririle pozitive sunt esențiale în educația copiilor, contribuind la construirea unei fundații solide pentru dezvoltarea lor armonioasă și încrezătoare.

Indiferent de aplicarea adecvată a întăririlor, aceste strategii trebuie să fie întotdeauna însoțite de afecțiune necondiționată. Nu încetăm să-i iubim pentru că au făcut ceva ce credem că este nepotrivit și, prin urmare, trebuie să le transmitem acest lucru. În caz contrar, am putea deteriora încrederea în sine, stima de sine și, în cele din urmă, am putea genera instabilitate emoțională.

Prin utilizarea acestor stimuli pozitivi în mod coerent și conștient, părinții și educatorii pot crea un mediu propice în care copiii să se simtă motivați, încrezători și pregătiți să își exploreze potențialul maxim. Întărirea pozitivă nu numai că încurajează comportamentele dorite, dar și consolidează relația dintre copii și adulți, construind astfel un fundament solid pentru succesul lor în viață.

Rutinele și tranzițiile

Prof. Magadan Ana Maria

Rutinele și tranzițiile sunt activități de dezvoltare personală ce contribuie la menținerea unui climat sănătos, armonios în sala de grupă, a tonusului copiilor și a eficienței parcursului învățării pe durata întregii zile. În fiecare grupă este necesar să existe un program zilnic care să ilustreze activitățile specifice domeniilor experiențiale, dar și pe cele de dezvoltare personală. Familiarizarea cu programul zilnic se face încă din primele zile de grădiniță prin discuții cu grupa, dar și cu părinții, pentru a-i asigura că activitatea din grădiniță este bine planificată, iar acesta trebuie respectat.

Tranzițiile sunt „activități de scurtă durată care fac trecerea de la momente de rutină la alte tipuri de activități de învățare, de la o activitate de învățare la alta, în diverse momente ale zilei”. În cadrul activităților desfășurate în grădiniță, tranzițiile sunt activități de scurtă durată, prin care se realizează trecerea de la o activitate la alta, de la momentele de rutină (sosirea copilului, întâlnirea de dimineață, micul dejun, igiena, masa de prânz, somnul, plecarea) la alte categorii de activități de învățare. Programul zilnic al grădiniței cuprinde jocurile și activitățile didactice alese (ALA), activități pe domenii experiențiale (ADE) și activități de dezvoltare personală (ADP). Activitățile de dezvoltare personală includ rutinele, tranzițiile, activitățile din perioada după-amiezii și activitățile opționale.

Tranzițiile pot lua forma unor cântecele, poezii, numărători, jocuri cu text și cânt, ghicitori, povestioare etc. În acest fel se acoperă momentele libere și se realizează legătură cu următoarea activitate într-un mod plăcut copiilor.

Tranzițiile trebuie să ocupe un loc obligatoriu în cadrul procesului didactic și au rolul de a stimula, relaxa și deconecta preșcolarul pregătindu-l, totodata, pentru activitatea ce va urma. Alegerea tranzițiilor, momentul folosirii lor, tipul lor, depinde de mai mulți factori. Pentru a folosi într-un mod constructiv aceste tranziții educatoarea trebuie să cunoască, în primul rând, dinamica grupului de preșcolari, să adapteze tranzițiile la particularitățile de vârstă, la tema proiectului propus. Toate acestea depind și de creativitatea educatoarei și, nu în ultimul rând, de măiestria pedagogică. În momentul în care educatoarea proiectează scenariul unei activități instructiv-educative, tranzițiile vor fi menționate clar în proiectul didactic, însă de multe ori, situațiile neprevăzute determină educatoarea să improvizeze. În astfel de momente, tranzițiile vin în ajutorul profesorului, și chiar dacă activitatea următoare pare neatractivă pentru preșcolari, folosirea unei tranziții la momentul potrivit, reușește să stimuleze curiozitatea acestora și se realizează astfel legătura cu noua activitate și în același timp pregătirea grupei pentru aceasta.

Un alt rol pe care tranzițiile reușesc să-l exercite este cel de a liniști grupul de preșcolari. Sunt momente pe parcursul desfășurării programului din grădiniță când copiii devin prea gălăgioși și își pierd atenția. Captarea atenției și trezirea curiozității copiilor în astfel de situații devine o adevărată provocare pentru cadrul didactic, iar utilizarea unor tranziții sub formă de cântecele sau poezii liniștitoare, la momentul oportun, vor trezi din nou interesul pentru activitatea desfășurată.

Rutinele și tranzițiile

Prof. Magadan Ana Maria

Rutinele sunt activități care se derulează pe parcursul întregii zile și au un rol fundamental pentru dezvoltarea personală a copilului. Fiecare moment trăit de copil este o ocazie de a învăța ceva, iar acestor activități de învățare prin care îi sunt satisfăcute copilului nevoile primare, trebuie să le acordăm aceeași atenție pe care o acordăm activităților didactice, în organizare, planificare și desfășurare. Formarea rutinelor și respectarea lor mențin copilul implicat în acțiuni adecvate și scad frecvența situațiilor în care copiii pot manifesta comportamente inadecvate.

Rutinele includ următoarele tipuri de activități: sosirea și plecarea copilului din grădiniță, salutul, gimnastica de înviorare, întâlnirea de dimineață, gustările, micul dejun și masa de prânz, igiena, spălatul și toaleta, somnul/ perioada de relaxare de după-amiază.

Chiar dacă sunt activități simple, rutinele sunt problematice pentru mulți copii. De fapt, majoritatea părinților care solicită consiliere spun că rutinele sunt unele din cele mai tensionate momente de peste zi: copilul face crize de furie când trebuie să își aleagă îmbrăcămintea, refuză categoric să se spele pe dinți, protestează la plecarea de acasă sau de la locul de joacă etc.

Avantajele și importanța rutinelor sunt rutina are rolul de a focaliza atenția copilului, de a-l liniști și relaxa, este foarte benefică pentru preșcolari datorită faptului că anticiparea a ceea ce va urma conferă un sentiment de încredere, copiii mici sunt debusolați de dezorganizarea unei zile, iar un ritual, o activitate devenită obișnuită, le creează stabilitate, atunci când un copil nu depinde de un program, comportamentul lui reflectă lipsa acestuia, fiind haotic. Rutinele acoperă nevoile de bază ale copilului și contribuie la dezvoltarea globală a acestora.

Procesul instructiv-educativ trebuie să fie centrat pe copil, pornind de la ideea unei învățări cât mai naturale, în acord cu nivelul experiențelor traversate de acesta în viața cotidiană, dar respectând particularitățile individuale ale copilului.

Bibliografie selectivă

1. Cucoș, Constantin, *Pedagogie, Iași, Editura Polirom, 2000.*
2. Glava, Adina, Pocol, Maria, Tătaru, Lolica-Lenuta, *Educația timpurie: ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar, Editura Paralela 45, 2009.*
3. Romiță, B. Iucu, *Instruirea școlară, Iași, 2001.*
4. Păun, E., Iucu, R., (coord), *Educația preșcolară în România, Iași, Editura Polirom, 2002.*

Ce înseamnă educația în primii ani de viață

Prof. Ion Cristina

Educația în primii ani de viață este un proces esențial și complex care se concentrează pe dezvoltarea copilului în perioada timpurie, de la naștere până la vârsta de aproximativ 8 ani. Această etapă este considerată critică pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională, socială și fizică a copilului.

Educația timpurie nu se limitează doar la predarea abilităților academice, ci implică și interacțiuni sociale, jocuri, explorare și dezvoltarea abilităților de autoreglare. Principalele obiective ale educației în primii ani de viață includ stimularea creșterii cognitive și a limbajului, dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, precum și promovarea sănătății și a bunăstării generale a copilului.

Această perioadă este esențială pentru stabilirea bazelor pentru învățare pe tot parcursul vieții. Experiențele din primii ani de viață au un impact profund asupra modului în care copiii se dezvoltă, învață și interacționează cu lumea înconjurătoare pe măsură ce cresc. De aceea, educația timpurie este considerată un pilon crucial în formarea individului.

În timpul primilor ani, creierul copilului se dezvoltă rapid, iar experiențele și interacțiunile joacă un rol esențial în această dezvoltare.

Educația timpurie se concentrează pe stimularea creșterii cognitive, inclusiv dezvoltarea abilităților de gândire, rezolvarea problemelor și înțelegerea conceptelor de bază, cum ar fi numerele și formele.

Copiii învață rapid să comunice și să înțeleagă limba vorbită și scrisă. Educația timpurie facilitează acest proces prin interacțiuni bogate cu limba, inclusiv citirea cărților, povestirea și conversațiile interactive.

De asemenea, educația timpurie ajută copiii să învețe cum să interacționeze cu ceilalți și să-și gestioneze emoțiile. Prin jocuri de rol, cooperare și activități de grup, copiii învață să își dezvolte abilitățile sociale și să își exprime emoțiile într-un mod sănătos și constructiv.

Un aspect important al educației în primii ani de viață este promovarea unui stil de viață sănătos și dezvoltarea abilităților motorii. Prin jocuri fizice, exerciții și activități care implică mișcare, copiii își îmbunătățesc coordonarea și forța musculară.

De altfel, jocul este o componentă centrală a educației timpurii, deoarece oferă copiilor oportunități de a explora, de a experimenta și de a învăța într-un mod natural și plăcut. Prin jocuri, copiii își dezvoltă creativitatea, rezolvarea de probleme și abilitățile sociale.

În concluzie, educația în primii ani de viață înseamnă mai mult decât predarea cunoștințelor academice. Este un proces holistic care susține dezvoltarea integrală a copilului, pregătindu-l pentru succesul în școală și în viață.

THANK
YOU